Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
Αργυροῦν μετάλλιον Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Τιμὴ φύλλου δραχμαὶ 1000

Περίοδος Δ' — Τόμος 1ος | *Ἀθῆναι, 5 Ἰουλίου 1947* | *Ἔτος 69ον — Ἀριθ. 27*

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΜΟΥ

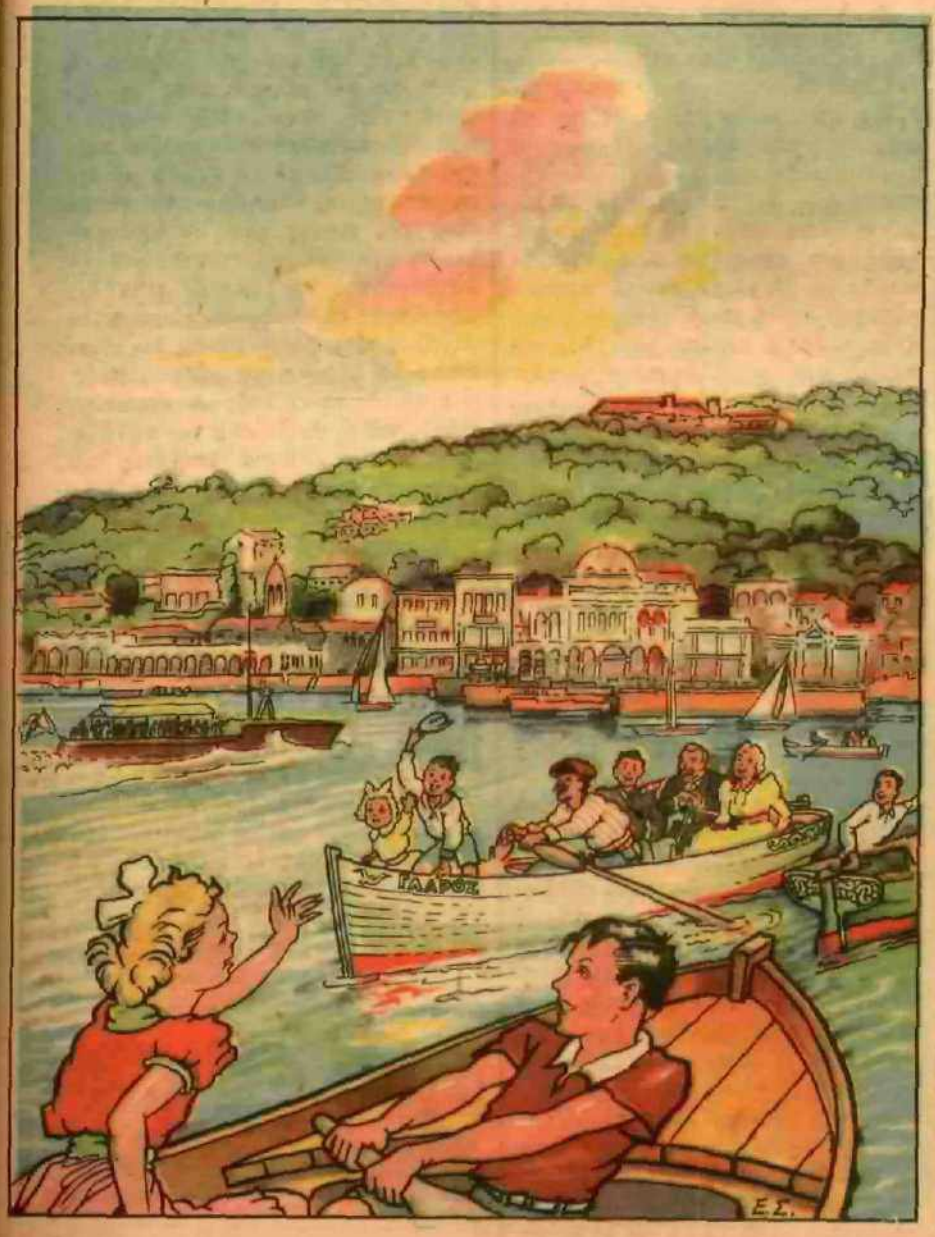

Σὲ δέκα μίλια ἀπὸ τὴν Πόλη, βρίσκεται τὸ πευκόφυτο νησάκι, ὅπου περνοῦσα τὰ καλοκαίρια μου στὰ παιδικά μου χρόνια, ἡ Πρίγκηπος, ἡ βασίλισσα ἀνάμεσα στ' ἄλλα τρία νησιά, τὴν Πρώτη, τὴν Ἀντιγόνη καὶ τὴ Χάλκη, ποὺ κάνουν τὸ σύμπλεγμα τῶν Πριγκηπονήσων.

Τὸ πρῶτο πρωὶ μετὰ τὸν πηγαιμό μας κάθε καλοκαῖρι, μὲ τὶ χαρὰ ἄνοιγα τὰ μάτια μου στὸ κρεβάτι κ' ἔνοιωθα νὰ βρίσκουμαι στὴν Πρίγκηπο. Ἀπὸ τὶς χαραμάδες τῶν παντζουριῶν, μοῦ γελοῦσε ὁ ἥλιος της κι' ἄκουγα κι' ἀνέπνεα τὴν ἀτμοσφαῖρα της. Ἄ! νὰ ντυθῶ γρήγορα, νἄβγω ἔξω, νὰ ξανάβρω τὸ νησί μου. Τὸ πρωτοξύπνημά μου αὐτό, κάθε χρόνο μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ παλιοῦ μας ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ, πῶς νὰ τὸ περιγράψω; Ἦταν μιὰ γλύκα ἀπὸ φῶς, ἀπὸ μυρωδιὰ κι' ἀπὸ ἄκουσμα! Δὲ φαντάζομαι γλυκύτερο τὸ ξύπνημα στὸν... παράδεισο! Γιατὶ τὴν Πρίγκηπο τὴν ξανάβρισκα, ἐγὼ ὁ παράδεισος εἶναι ἄγνωστος τόπος...

Πεῦκα κι' ὅλο πεῦκα — τσάμια τὰ λέγαμε — καὶ κῆποι περίφημοι πλαισιώνουν κάθε μου ἀνάμνηση, μὰ καὶ κάτι σύννεφα χιονάτα σὰν ἄγγελοι, ποὺ σηκώνουνταν ἀπὸ τὴν ἀντικρυνὴ Μικρασιατικὴ ἀκτὴ γιὰ ν' ἀναγγείλουν τὸ μελτέμι ποὺ θὰ φυσοῦσε.

Τὶς μέρες ποὺ δὲν ἔπαιρνε μελτέμι κ' εἴχαμε μπουνάτσα, ἦταν μαγεία νὰ λάμνεις στὰ νερὰ ὅπου καθρεφτίζουνταν ἡ Πρίγκηπος μὲ τὶς θαυμάσιες βίλλες, τὰ λαμπρὰ ξενοδοχεῖα κι' ὅλες τὶς φυσικές της καλλονές. Οἱ βαρκοῦλες ἦταν τόσο ἐλαφριὲς ποὺ ἔφτανε ν' ἀγγίζεις μόνο

τὰ κουπιὰ γιὰ νὰ γλυστρᾶ καὶ νὰ φεύγει ἡ πλώρη. Ἀπὸ τὴ μιὰ βάρκα στὴν ἄλλη χαιρετιούμασταν, πλησιάζαμε ἂν θέλαμε νὰ κουβεντιάσουμε, τὸ ἴδιο εὔκολα ὅπως ἂν πηγαίναμε περίπατο στὴν ξηρά. Ἐκεῖ εἴχες συχνὰ ἐνόχληση τ' ἁμάξια. Ἐδῶ, στὸ θαλάσσιό μας περίπατο, μιὰ βενζινάκατος περνοῦσε κάποτε ὁλοταχῶς, ἀνοίγοντας πίσω της μιὰ βεντάλια ἀπὸ ἀφροὺς καὶ κύματα. Θαρρεῖς γιὰ νὰ μᾶς πειράξει ἔκανε ὅλη αὐτὴ τὴν τρικυμιούλα, ἀλλ' ἦταν τόσο εὔκολο νὰ γυρίσεις ἐπὶ τόπου τὴ βαρκούλα σου γιὰ νὰ μὴ δεχθεῖς στὰ πλάγια τὸ παροδικὸ κῦμα.

Στοὺς ρεμβασμοὺς ποὺ ἀνεβαίνουν ἀπ' τὴ θάλασσα ἄπλωναν τὴ λευκότητά τους καὶ τὶς εὐγενικὲς σιλουέττες τους κόττερα καὶ θαλαμηγοί, λαχταριστὰ σὰν κάποια λαμπρὰ παιχνίδια στὶς βιτρίνες. Τὰ βραδυνὰ βαπόρια τῆς γραμμῆς μὲ τὶς ἁπλόχωρες γέφυρες καὶ τὰ ὡραῖα σαλόνια, ἔρχουνταν ἀπὸ τὴν Πόλη γεμάτα καὶ πηγαίναμε, πότε μὲ τὰ κουπιά, πότε μὲ τὰ πόδια, ἀναλόγως τοῦ καιροῦ ποὺ ἔκανε καὶ τῆς ὄρεξης ποὺ εἴχαμε, — οἱ πλούσιες κυρίες μέσα στὰ λαμπρὰ ἰδιωτικά τους ἁμάξια, — πηγαίναμε στὴν ἀποβάθρα — σκάλα τὴ λέγαμε — νὰ ἰδοῦμε τὸν κόσμο ποὺ θἄβγαινε ἢ νὰ προϋπαντήσουμε τοὺς δικούς μας ὅταν τοὺς περιμέναμε.

Ἡ μυρωδιὰ τοῦ γιασεμιοῦ ἦταν διάχυτη στὴν προκυμαία μὲ τὰ καφενεῖα, ὅπου τραγουδοῦσαν οἱ «καντάδροι» πάνω σὲ μικρὲς ἐξέδρες μ' ἕνα πιάνο, μαντολίνα καὶ κιθάρες. Καὶ τὰ βαπόρια ἔρχουνταν ν' ἀρράξουν μὲ τὸ ρυθμὸ τῆς μουσικῆς, ἔλεγες . . . σὰν ἀρτίστες κι' αὐτά. Τὸ καθένα εἶχε τὴ δική του ἔκφραση.

Μύριζες κῦμα καὶ γιασεμὶ κάτω ἀπὸ τὶς ἀχτίδες τοῦ ἥλιου στὴ δύση του καὶ τῶν βαποριῶν τοὺς καπνούς, ποὺ ἔφερνε κάποτε τ' ἀγέρι πάνω μας τὴν πικρὴ μυρωδιά τους. Ἀνησυχοῦσα μόνο μήπως νοτιώσω ἕνα βράδυ καὶ τὴ μυρωδιὰ τῆς γαζίας ποὺ θὰ σήμαινε φθινόπωρο κι' ἀναχώρηση . . .

Τὴν ἄφιξη τῶν βαποριῶν περίμεναν φυσικὰ κ' οἱ ἁμαξάδες — βιτώριες καὶ ψαθένια μὲ τέντα, — ἀλλὰ μαζί τους καὶ τὰ γαϊδουράκια. — ἄλλο θέλγητρο τοῦ νησιοῦ, ποὺ ἦταν ὀνομαστὸ καὶ γιὰ τὶς γαϊδουροκαβαλλαρίες του τὶς γιορτερὲς μέρες καὶ τὶς φεγγαρόλουστες βραδυές. Οἰκογένειες, διάφορες παρέες καὶ ὅμιλοι ἐκδρομέων διέσχιζαν τοὺς δρόμους καβάλλα στὰ γαϊδουράκια καὶ τραβοῦσανε στὰ βουνὰ μὲ ἀγριοφωνάρες : χόπ ! χόπ ! κι' ἀναπηδητὰ πάνω στὴ σέλλα, τραγουδῶντας, ἀλαλάζοντας σὰν τρελλοὶ κι' ὁ ἀγωγιάτης νὰ τρέχει πίσω ξυπόλυτος, καταΐδρωμένος, ὅλος ἔννοια μὴν πάθουν τίποτα οἱ πελάτες του ἢ τὰ ζῶα του.

Ἐκεῖ πάνω στὰ βουνὰ τοῦ Χριστοῦ ἢ στοῦ Ἅη - Γιώργη, στὸ Διάσκελο, στὴ Γλῶσσα, στὸν Ἅη - Νικόλα, ἤτανε γραφικὰ καφενεδάκια μέσα στὰ πεῦκα, ὅπου στρώναν οἱ παρέες τραπέζια καὶ γλεντοῦσαν μὲ τὴν καρδιά τους, κάτω ἀπὸ τοὺς ἤχους κάποτε καὶ μιᾶς λατέρνας.

Ὡμορφιὰ κ' εὐθυμία ἦταν ὅλο τὸ νησί, λὲς κι' ὁ Θεὸς διασκέδαζε βλέποντάς το ἀπὸ ψηλὰ καὶ σὰν καλοκάγαθος βιβλικὸς πατριάρχης τὸ εὐλογοῦσε.

***

Ὅμως ἐπάνω στὸ βουνὸ τοῦ Χριστοῦ κάθουνταν ἕνα σκοῦρο, βαρύ, πελώριο κτίριο ποὺ μὲ μελαγχολοῦσε σὰν τ' ἀντίκρυζα. Ἦταν τὸ Ἐθνικὸ Ὀρφανοτροφεῖο. Θυμόμουνα μιὰ ἐπίσκεψή μου σ' αὐτὸ μὲ τοὺς γονεῖς μου. Δὲν τόλεγα ἀλλὰ δίσταζα νὰ ἔμπω μέσα κι' ὅταν μπῆκα χαμήλωνα τὰ μάτια μου καθὼς ἔνοιωθα νὰ μὲ κοιτάζουν τὰ ὀρφανὰ μέσ' στὴ στολή τους, νὰ προχωρῶ ἀνάμεσα στὴ μητέρα μου καὶ τὸν πατέρα μου. Μᾶς ὡδήγησαν σὲ κάτι πελώριους θάλαμους μὲ πανύψηλους κι' ὁλόγυμνους τοίχους. Πήγαμε στοὺς κοιτῶνες, στὰ σπουδαστήρια, στὸ ἐστιατόριο. Παντοῦ εἴδαμε τὴν καθαριότητα ν' ἀστράφτει, ἀλλὰ μὲ μιὰ λάμψη καὶ μιὰ μυρωδιὰ θλιβερὲς σὰν τὴν καρδιὰ τοῦ ὀρφανοῦ. Ἀὲς κ' ἕνας ἄλλος ἥλιος ἔμπαινε ἀπὸ τὰ μεγάλα παράθυρα. Ναί, δὲν ἦταν ὁ ἥλιος τοῦ νησιοῦ μου, αὐτὸς δὲν θέρμαινε τὴν ψυχή, δὲν σὲ προσκαλοῦσε νὰ παίξεις, νὰ γελάσεις. Εἶχε τὴ σοβαρότητα τῆς Φιλανθρωπίας.

Λίγα χρόνια ὕστερα, ἕνα πρωινὸ πηγαίνοντας περίπατο μὲ τὸν πατέρα μου κατὰ τὴ συνήθειά μας στὰ πεῦκα τοῦ Χριστοῦ — ἦταν ἡ γιορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος — εἴδαμε τὸν Πατριάρχη νὰ κατευθύνεται πεζῆ μὲ τὴν ἀκολουθία του στὸ Ὀρφανοτροφεῖο. Εἶχε ἔρθει ἐπίτηδες ἀπὸ τὸ Φανάρι τῆς Πόλης γιὰ νὰ χοροστατήσει ὁ ἴδιος στὴ λειτουργία τῆς ἐκκλησίας ποὺ πανηγύριζε. Ἀκολουθήσαμε κ' ἐμεῖς. Τὰ ὀρφανά, ἀραδιασμένα ἔξω στὴν εἴσοδο τοῦ Ἱδρύματος, περίμεναν νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν. Ἀί μοῦ εἶναι ἀξέχαστος ἐκεῖνος ὁ Πατριάρχης ὁ Ἰωακεὶμ ὁ Γ' μὲ τὰ κατάλευκα γένεια, τ' ὡραῖο ἀνάστημα, τὸ ἐπιβλητικὸ βάδισμα. Καθὼς σκύβαν ὅλοι νὰ τοῦ φιλήσουν τὸ χέρι, ἔγερνε τὸ κεφάλι του ἐκεῖνος γιὰ ν' ἀνταποδώσει τὸ φίλημα στὸ μέτωπο, κι' ἦταν κάθε φορὰ σὰν μιὰ εἰκόνα τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ἀσώτου στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα του, κι' ἦταν σὰ μιὰ βιβλικὴ ζωγραφιὰ μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ πευκοδάσος τὸ πέρασμα τοῦ καλοῦ Ποιμενάρχη μὲ τὴν πατερίτσα του, περιστοιχισμένου ἀπὸ τὸ ποίμνιό του, ποὺ ἔτρεχε νὰ σμίξει κοντά του.

Ὅταν σταματήσαμε, πῆρα θέση γιὰ νὰ τὸν βλέπω καλά. Τὰ ὀρφανὰ ἀνέκρουσαν τὸν ὕμνο τους ποὺ εἶχε ὡς ἐπωδό ; «Ζῆθι, ζῆθι, Πατριάρχα, ὦ προστάτα ὀρφανῶν».

Κυπαρισσένιος, ἀκίνητος στεκόταν ὁ Πατριάρχης, κι' ἄκουε μὲ συγκίνηση. Τέλειωσε ὁ ὕμνος κι' ἀκόμα ἔμενε ἀκίνητος ὁ Πατριάρχης καὶ δάκρυζε. Ἔπειτα μέσα στὴ γενικὴ σιγὴ καὶ ἀκινησία, ὕψωσε τὴ φωνή του καὶ μίλησε πρὸς τὰ ὀρφανά, τόσο γλυκά, τόσο στοργικὰ ποὺ προσπαθοῦσα νὰ χαράξω στὸν νοῦ μου ἐκεῖνα τὰ λόγια του μὰ δὲν τὸ κατάφερνα. Θυμοῦμαι τὸ γλυκὸ τόνο τῆς φωνῆς του ; «Ἀγαπητὰ τεκνία . . .» Εὐχαριστῶντας γιὰ τὴν ὑποδοχὴ ποὺ τοῦ ἔκαναν εἶπε ὅτι προστάτης τῶν ὀρφανῶν εἶναι πολὺ μεγάλος τίτλος ποὺ κανεὶς δὲν εἶναι ἄξιος νὰ φέρει παρὰ μόνον ὁ Θεός, ὁ ἀληθινὸς προστάτης τῶν ὀρφανῶν. Αὐτὸς καὶ ἡ ἀκολουθία του ποὺ βλέπαμε δεν ἦταν παρὰ ὑπηρέτες τοῦ Πανάγαθου, ἐντεταλμένοι νὰ κάνουν τὸ ἅγιό Του θέλημα . . .

Νόμιζες ὅτι ὅλ' ἡ φύση κι' αὐτὸς ὁ ἥλιος ποὺ μεσουρανοῦσε καὶ τόσο ἐντατικὰ ἔλαμπε, ἄκουαν μὲ προσήλωση νὰ μιλεῖ ὁ Πατριάρχης. Οὐρανὸς καὶ γῆ ἔκαναν ὡραῖες σκέψεις καὶ σωπαίναν.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα τ' Ὀρφανοτροφεῖο τὸ ἔβλεπα διαφορετικά. Εἶχε πάψει νὰ μὲ μελαγχολεῖ ὁ ὄγκος του. Γιατὶ εἶχα ἰδεῖ ν' ἀνεβαίνει τὸ κατώφλι του καὶ νὰ μπαίνει μέσα ἕνας γέρος γεμάτος καλωσύνη μὰ καὶ μεγαλοπρέπεια, ὅπως ἐμφανίζεται στὴ φαντασία ὁ Θεός, ὁ ἀληθινὸς προστάτης τῶν ὀρφανῶν . . .

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑ ΔΕΛΤΑΡΙΟ

Ἀγαπητοί μου,

Λυποῦμαι πολὺ ποὺ δὲν μπορῶ πιὰ νὰ σᾶς γράφω. Ἡ μακρυὰ ἀρρώστεια ποὺ πέρασα, μοῦ ἔκοψε κάθε δύναμη καὶ κάθε ὄρεξη. Καὶ ἁπλῶς νὰ σκεφθῶ νὰ συγκεντρωθῶ — νὰ ἐμπνευσθῶ ἂν θέλετε — μοῦ εἶναι τώρα ἀδύνατο. Κι' οἱ τελευταῖες ἐπιστολὲς ποὺ δημοσιεύθηκαν μὲ τ' ὄνομά μου στὴ «Διάπλαση» δὲν ἔγιναν καθ' αὐτὸ ἀπὸ μένα, ἀλλὰ ἁπλῶς εἶχα δώσει τὸ θέμα, τὸ σχέδιο κι' εἶχα ὑπαγορεύσει μερικὰ μέρη. Μ' αὐτὸ θέλω νὰ σᾶς πῶ πὼς ἐργαζόμουν ὅσο μποροῦσα καὶ δὲν ἔπαυσα παρὰ ὅταν ***δὲν μποροῦσα*** οὔτε αὐτὸ τὸ λίγο. Ἐλπίζω ὅμως, «***ἄχ, ποιὸς δὲν ἐλπίζει στὸν κόσμο καὶ ζεῖ»*** ; εἶπε κάποιος ποιητής. Ἀφοῦ λοιπὸν καὶ γὼ ζῶ, πρέπει νὰ ἐλπίζω πὼς θὰ γίνω καλὰ καὶ θὰ μπορέσω κάποτε νὰ σᾶς γράφω ὅπως πρῶτα.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΟΚΤΑΣΤΙΧΑ

1

Ἀρχαῖα χαλάσματα ! Καὶ στάσου.
Πρέπει νὰ κάνεις προσευχή.
Αἰώνια ἁπλώνεται μπροστά σου
τῶν περασμένων ἡ ψυχή ! . .

Πατρίδα, δόξα κι' Ἱστορία,
τώρα κατάμματα κοιτᾶς
καὶ, πρὸς τὰ μπρός, τὴ νέα πορεία
Ἐσὺ στὰ χέρια σου κρατᾶς !

2

Ὅταν θὰ φτάσεις στὴν κορφὴ
γύρισε νὰ κοιτάξεις κάτου,
θὰ ἰδῆς τὴ σαῦρα πάντα ἐκεῖ,
στὴ ρίζα τοῦ κακοῦ τοῦ βάτου.

Ἀκόμα πιὸ ψηλὲς κορφὲς
μπροστά σου καὶ φωτὸς ἀνάβρες !
Κ' οἱ στράτες θἄν' κουρασιτικές.
Προχώρει πάντα κι' ἄσ' τὶς σαῦρες . . .

3

Τὸ σούρουπο, στὸ λιμανάκι
τ' ἀπάνεμο καὶ γαληνό,
σηκώνει ἡ βάρκα ἄσπρο πανάκι
καὶ ξεκινᾶ. Καὶ γὼ κινῶ.

μαζί της. Κι' ὅπου κι' ἂν μὲ βγάλει,
μαζί της κι' ὅπου κι' ἂν σταθεῖ,
κι' ἀκόμ' ἂς μὲ φέρει πάλι
τώρα, ποὺ ἡ νύχτα θ' ἁπλωθεῖ . . .

ΤΑΣΗΣ Σ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. NESBIT

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο]

Ἔτσι κι' ἔγινε, καὶ ἡ Ἀνθέα, τὴν ὥρα ποὺ ὁ σοφὸς ἔτρωγε, τοῦ διηγήθηκε τὴν περιπέτειά τους, ἀρχίζοντας μὲ τὰ λόγια :

— Σήμερα τὸ ἀπόγευμα βρεθήκαμε στὶς ὄχθες τοῦ Νείλου.

Καὶ τέλειωσε λέγοντας :

— . . . Ὕστερα σκεφθήκαμε πὼς ἦταν καιρὸς νὰ γυρίσουμε σπίτι, καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ βρεθήκαμε πάλι στὸ Ρέντζες - Πάρκ, καὶ ἡ ὥρα δὲν εἶχε περάσει καθόλου.

Δὲ μίλησε καθόλου γιὰ τὸ Μαγικὸ Φυλαχτὸ καὶ γιὰ τὸν Ψάμμεντ, καὶ παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ ἱστορία ἔκανε τὸ σοφὸ νὰ κοιτάζει τὴν Ἀνθέα μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

— Εἶσαι πολὺ παράξενο κορίτσι, τῆς εἶπε. Ποιὸς σοῦ τἄπε ὅλα αὐτά ;

— Κανένας, ἀπάντησε ἡ Ἀνθέα. Ὅσα σᾶς εἶπα εἶναι ἀληθινά, καὶ γινήκανε.

— Ἀπίστευτο ! ψιθύρισε ὁ σοφός, κι' ἔμεινε σκεπτικὸς κι' ἀκίνητος στὴν ἴδια θέση πολλὴ ὥρα ἀφοῦ ἔφυγε ἡ Ἀνθέα. Στὸ τέλος σηκώθηκε ἀποφασιστικά.

— Θὰ εἶμαι κουρασμένος φαίνεται. Τὰ νεῦρα μου δὲν εἶναι σὲ καλὴ κατάσταση. Ἡ Ἀνθέα μοῦ ἔκανε μιὰ σωστὴ περιγραφὴ τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου, ἀκριβῶς ὅπως τὴ φανταζόμουνα πὼς θὰ ἤτανε. Μοῦ τὰ εἶπε ὅλα αὐτά, ἢ τὰ φαντάστηκα πὼς τ' ἄκουσα ; Ἔχω ἀνάγκη νὰ βγῶ νὰ πάρω λίγο ἀέρα, καὶ νὰ περπατήσω.

Τέλειωσε τὸ φαγητό του, βγῆκε περίπατο γιὰ νἀλλάξει λίγο ἰδέες, κι' ὕστερα ξαναγύρισε στὴν ἀγαπημένη του μελέτη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VI

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΒΑΒΥΛΩΝΑ

— *Πόσο μακρυὰ ναι ἡ Βαβυλώνα ;*
— *Εἴκοσι μίλια θὰ βαδίσεις,*
— *Φτάνει ἕνα κερὶ στὸ δρόμο ;*
— *Φτάνει. Νὰ πᾶς καὶ νὰ γυρίσεις !*

Ἔτσι τραγουδοῦσε ἡ Τζέννη στὴν κοῦκλα τῆς μέσα στὸ μικρὸ σπιτάκι ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει γιὰ τὶς δυό τους. Τὸ ταβάνι, τοῦ κουκλίστικου σπιτιοῦ, ἦταν τὸ τραπέζι, καὶ οἱ τοῖχοι του, τὸ τραπεζομάντηλο μὲ τὰ κρόσια ποὔπεφτε ὁλόγυρα.

Ὁ Κύριλλος ἀκούγοντας τὴ Τζέννη νὰ τραγουδάει φώναξε :

— Τί κουτὸ τραγοῦδι !

Καὶ ὁ Ρόμπερτ πρόσθεσε :

— Πᾶψε Τζέννη !

Ἀκόμα καὶ ἡ Ἀνθέα, ποὺ ἦτανε πάντα εὐγενικιά, εἶπε στὴ Τζέννη νὰ τραγουδήσει κἄτι ἄλλο.

— Δὲ μπορῶ νὰ τ' ἀκούω αὐτό, τῆς εἶπε. Μὲ νευριάζει.

Ὁ καιρὸς ἤτανε ὑγρός. Τὰ παιδιὰ δὲ θὰ βγαίνανε ἔξω, ὅπως εἴχανε σκοπό, γιὰ νὰ δοῦνε τὰ ἀξιοθέατα τοῦ Λονδίνου.

Μείναν στὸ σπῆτι. Τώρα καθένας τους θυμώτανε τὶς περιπέτειες τῆς προηγούμενης μέρας. Πῶς ἡ Τζέννη σήκωσε τὸ χέρι της κρατῶντας τὸ φυλαχτό, κι' αὐτὸ μεγάλωσε ξαφνικὰ κι' ἔγινε σὰν ἀψίδα. Πῶς περνῶντας ἀπὸ αὐτήν, τὰ παιδιά, βρεθήκανε ἀπὸ τὸ Ρέντζενς Πἄρκ τοῦ Λονδίνου, στὴν Αἴγυπτο, καὶ μάλιστα 8.000 χρόνια πρίν ! Ὅλα τὰ χθεσινὰ ἦταν ἀκέμα τόσο ζωηρὰ στὸ μυαλό τους, καὶ τόσο φοβερά, ποὺ ὅλοι εἴχανε τὴν ἐλπίδα πὼς κανένας τους δὲ θὰ τολμοῦσε, — τοὐλάχιστον γιὰ μιὰ βδομάδα — νὰ προτείνει μιὰ νέα ἐκδρομὴ στὸ . . . Παρελθόν.

Δὲ θέλανε ὅμως νὰ δείξουνε καὶ πὼς φοβοῦνται τὸν κίνδυνο καὶ τὶς περιπέτειες.

Γι' αὐτό, ὁ Κύριλλος πρῶτος ἔκανε τὴν ἀρχὴ νὰ μιλήσει :

— Τζέννη, εἶπε. Φέρε ἐδῶ τὸ φυλαχτό. Πρέπει νὰ μιλήσουμε πάνω σ' αὐτό.

— Ὦ ! ἂν εἶναι μονάχα γιὰ κουβέντα . . . εἶπε ὁ Ρόμπερτ, ἐνῶ ἡ Τζέννη βγαίνοντας κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, τοὺς ἔδινε τὸ φυλαχτό.

— Δὲν εἶναι μόνο γιὰ κουβέντα, εἶπε ὁ Κύριλλος. Πρέπει νὰ ψήξουμε νὰ βροῦμε τὸ ἄλλο μισό. Τί νὰ τὸ κάνουμε ἔτσι ποὺ εἶναι ; Πάει ἄδικα.

— Ἐγὼ εἶμαι ἕτοιμος γιὰ ὅλα, εἶπε ὁ Ρόμπερτ, καὶ πρόσθεσε ἱπποτικά :

— Δὲν ξέρω μονάχα ἂν τὰ κορίτσια θὰ μποροῦσανε νὰ ξανακάνουνε καὶ σήμερα τὴ χθεσινὴ δοκιμή...

— Καὶ γιατί, ὄχι ; βιάστηκε νὰ ἀπαντήσει ἡ Ἀνθέα. Ἂν νομίζετε πὼς φοβᾶμαι γελιέστε.

— Ἐγώ, ὅμως, φοβᾶμαι, εἶπε ἡ Τζέννη. Δὲ θὰ μ' ἄρεσε νὰ ξαναβρεθῶ ἐκεῖ ποὺ εἴμαστε χθές. Σᾶς τὸ λέω νὰ τὸ ξέρετε . . .

— Μὰ δὲ θὰ πᾶμε στὸ ἴδιο μέρος, κουτή ! εἶπε ὁ Κύριλλος. Θὰ πᾶμε ἀλλοῦ.

— Καὶ τί μ' αὐτό ; Ἀντὶ γιὰ κροκόδειλους θὰ βροῦμε λιοντάρια ! εἶπε ἡ Τζέννη, κι' ἀνατρίχιασε.

Βλέποντάς την τόσο φοβισμένη, οἱ ἄλλοι νοιώσανε περισσότερο θάρρος. Παραδεχτήκανε πῶς ἦταν ἀνάγκη νὰ ψάξουνε κι' ἄλλοῦ γιὰ νὰ βροῦνε τὸ φυλαχτό.

— Θὰ φανοῦμε ἀχάριστοι στὸν Ψάμμεντ ἂν ἀφήσουμε τὴ δουλειὰ στὴ μέση, εἶπε ἡ Ἀνθέα.

Ἡ Τζέννη φαινότανε ἀπελπισμένη.

— Δὲν πάω πουθενά, φώναξε. Δὲ θέλω! Δὲ θέλω! Θὰ τὰ πῶ ὅλα στὴν παραμάνα καὶ θὰ τῆς δώσω τὸ φυλαχτὸ νὰ τὸ κάψει στὴν κουζίνα!

Πρόσεξε μὴν πεῖς μιλιά!
Θὰ σοῦ κόψουμε τὴ γλῶσσα,
Νὰ τὴ φᾶνε τὰ σκυλλιά!

Τὴν κορόϊδευε ὁ Ρόμπερτ.

—Ἔτσι εἶναι ἄμα ἀνακατεύεσαι μὲ κορίτσια, εἶπε ὁ Κύριλλος.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι κορίτσι, μὰ δὲ φοβᾶμαι, εἶπε περήφανα ἡ Ἀνθέα.

Ἡ Τζέννη πῆρε τὴν κοῦκλα στὰ χέρια της καὶ φώναξε:

— Κι' ἐγὼ δὲ φοβᾶμαι. Μὰ γιατὶ νὰ πάω σὲ μέρη ποὺ οὔτε τὰ ξέρω, οὔτε τὰ φαντάσθηκα ποτέ μου; Γελᾶτε μαζύ μου. Εἴσαστε... ζῶα! Δὲ θέλω νὰ σᾶς ξέρω.

Καὶ λέγοντας βγῆκε μὲ κλάμματα ἀπὸ τὸ δωματιο, κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα.

Ἅμα ἔφυγε ἡ Τζέννη, τὰ παιδιὰ πάψανε νὰ παριστάνουν τοὺς γενναίους.

Ὁ Κύριλλος πῆρε ἕνα βιβλίο νὰ διαβάσει μὰ δὲν τὸ βρῆκε καθόλου ἐνδιαφέρον. Ὁ Ρόμπερτ κλωτσοῦσε ἀφηρημένος τὸ πόδι τῆς καρέκλας του, πρᾶγμα ποὺ τὄκανε σὲ στιγμὲς στενοχώριας. Ἡ Ἀνθέα, νευριασμένη δίπλωνε ἄσκοπα τὴν ἄκρη τοῦ τραπεζομάντηλου, σὲ πιέτες, καὶ προσπαθοῦσε μὲ ὕφος σοβαρὸ νὰ τὶς κάνει ὅλες ἴδιες.

Τὸ κλάμμα τῆς Τζέννης ἔπαψε ν' ἀκούγεται.

Ἐξφνικὰ ἡ Ἀνθέα εἶπε:

—Ἂς μὴ θυμώνουμε μὲ τὴ Τζέννη. Ἡ καϋμένη εἶναι ἡ πιὸ μικρὴ ἀπὸ ὅλους μας!

— Μᾶς εἶπε... ζῶα! διαμαρτυρήθηκε ὁ Ρόμπερτ.

—Ἐμεῖς πρωταρχίσαμε τὸν καυγᾶ, εἶπε ὁ Κύριλλος ποὺ ἦταν πάντα συμβιβαστικός. Καὶ μάλιστα ἐσύ, Ρόμπερτ, ἔκανες τὴν ἀρχή.

— Δὲν πιστεύω νὰ πρέπει νὰ γυρέψω συγγνώμη, εἶπε ὁ Ρόμπερτ κλωτσώντας ὁλοένα τὴν καρέκλα του.

—Ἐλᾶτε, ἀφῆστε τὰ λόγια, εἶπε ἡ Ἀνθέα. Εἴμαστε τρεῖς καὶ εἶναι μία. Ἡ μητέρα θὰ θύμωνε μὲ τὸν τρόπο μας. Θὰ γυρέψω ἐγὼ πρώτη συγγνώμη, κι' ἂς μὴν τῆς ἔκανα καὶ τίποτα κακό.

—Ὥραῖα! Ἔτσι θὰ γίνει εἶπε ὁ Κύριλλος. Κι' ἀνοίγοντας τὴν πόρτα φώναξε:

—Ἔ! Τζεννούλα!!

Ἀπὸ τὸ ψηλότερο σκαλοπάτι τῆς σκάλας ἀκούστηκε τώρα μιὰ κλαμμένη καὶ πεισματάρικη φωνή:

— Πόσο μακρυά 'ναι ἡ Βαβυλώνα;
— Τρία μίλια πρέπει νὰ βαδίσεις.
— Φτάνει ἕνα κερὶ στὸ δρόμο;
— Φτάνει νὰ πᾶς καὶ νὰ γυρίσης.

Ἕνας κρότος ἀκούστηκε... Σελ. 159, στ. α'.

Τῶκανε γιὰ νὰ τοὺς πεισμώσει. Μὰ ἡ Ἀνθέα δὲν ἔδωσε σημασία σ' αὐτό. Ἀνέβηκε δυὸ-δυὸ τὰ σκαλιά.

— Τζέννη, ἔλα κάτω, τῆς εἶπε. Περασμένα ξεχασμένα.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Ἡ Τζέννη σὰν πιὸ μικρὴ τοὺς φίλησε ὅλους.

Ἡ Ἀνθέα τότε εἶπε:

— Τζεννούλα, συχώρεσέ μας. Μὴ νομίζεις πῶς κἀὶ μεῖς, μέσα μας δὲ σκεπτόμαστε σὰν καὶ σένα. Κανένας μας δὲ θἄθελε νὰ ξαναβρεθεῖ στὸ παρελθόν. Ὅμως Τζέννη, γιὰ σκέψου! Ἅμα βρεθεῖ τὸ ἄλλο μισὸ φυλαχτό, θὰ μπορέσουμε νὰ κάνουμε νὰ γυρίσουν πίσω, ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, καὶ τὸ μωρό μας. Πρέπει νὰ ξαναδοκιμάσουμε. Θὰ περιμένουμε ὅμως, ἂν θέλεις, μιὰ μέρα-δυό, ὥς ποὺ νὰ πάρεις καὶ σὺ τὴν ἀπόφαση καὶ τὸ κουράγιο.

— Τὸ ὠμὸ κρέας... δυναμώνει, εἶπε ὁ Ρόμπερτ γελώντας γιὰ νὰ δείξει πῶς δὲν ἦτανε πιὰ θυμωμένος. Καὶ τὰ βατόμουρα, τὸ ἴδιο. Μὰ ἐπειδὴ τώρα δὲν ἔχει βατόμουρα, γιατὶ βγαίνουνε μόνο τὰ Χριστούγεννα, θὰ ποῦμε τῆς παραμάνας νὰ σοῦ σερβίρει κρέας ὠμό!!

— Δὲ θὰ μοῦ χρειαστεῖ, ἐλπίζω, εἶπε ἡ Τζέννη καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὰ σκαλιά. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀνοιξε ἡ πόρτα τοῦ σοφοῦ, καὶ φάνηκε ἡ λεπτή του σιλουέττα.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε μὲ τὴν εὐγενικιὰ καὶ γλυκειὰ φωνή του. Μοῦ φαίνεται πῶς ἄκουσα ἕνα παλιὸ τραγούδι γιὰ τὴ Βαβυλώνα.

— Μάλιστα, εἶπε ὁ Ρόμπερτ, δηλαδὴ ἡ Τζέννη κἄτι τραγουδοῦσε σχετικό, μὰ δὲ φανταστήκαμε ποτὲ πῶς θὰ καταλαβαίνατε τὰ λόγια, γιατὶ ἡ Τζέννη...

Ἔννοοῦσε τὸ κλάψιμο τῆς Τζέννης. Ἡ Ἀνθέα τὸν τσίμπησε καὶ τὸν ἔκανε νὰ σταματήσει.

— Δὲν τ' ἄκουσα ὅλα, εἶπε ὁ σοφός. Μπορεῖτε νὰ τὸ ξαναπῆτε;

Ὅλα τὰ παιδιὰ τραγούδησαν τότε:

—Πόσο μακρυά 'ναι ἡ Βαβυλώνα;
—Τρία μίλια πρέπει νὰ βαδίσεις.
—Φτάνει ἕνα κερὶ στὸ δρόμο;
—Φτάνει νὰ πᾶς καὶ νὰ γυρίσεις.

— Θἄθελα νὰ μποροῦσα νὰ πάω, ἀναστέναξε ὁ σοφός.

— Καὶ δὲ μπορεῖτε; ρώτησε ἡ Τζέννη.

—Ἡ Βαβυλώνα καταστράφηκε, ἀπάντησε ὁ σοφός. Θὰ ξέρετε βέβαια πῶς πρῶτα ἦταν μιὰ μεγάλη καὶ ὡραία πόλη. Ἐκεῖ ἀκμάζανε τὰ Γράμματα καὶ ἡ Τέχνες. Τώρα εἶναι μονάχα ἐρείπια, καὶ τόσο βαθειὰ χωμένα στὴ Γῆ, ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ ξέρεις ἀκριβῶς ποῦ βρισκότανε ἡ Βαβυλώνα.

Μιλῶντας ἀκουμποῦσε πάνω στὰ κάγκελα τῆς σκάλας. Τὰ μάτια του εἶχανε ἕνα ἀφηρημένο βλέμμα. Νόμιζες πῶς βλέπανε ἀνάμεσα στὸ φεγγίτη τῆς σκάλας, τὴν παλιὰ δόξα καὶ μεγαλοπρέπεια τῆς Βαβυλώνας...

—Ἀκοῦστε, εἶπε ξαφνικὰ ὁ Κύριλλος στὸ σοφό. Θυμᾶστε τὸ φυλαχτὸ ποὺ σᾶς δείξαμε, καὶ μᾶς εἴπατε τὴ λέξη ποὺ ἔγραφε ἀπάνω;

— Ναί.

(Ἀκολουθεῖ) ΒΕΤΑ ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΤΟΜΙΚΑ... ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ!

Θέλετε νὰ κάνετε ἕνα ταξιδάκι ἀναψυχῆς ἢ γιὰ ἐμπορικές σας δουλιές, μ' ἕνα ἀεροπλάνο; Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ πᾶτε στὴν τεράστια ταράτσα τοῦ οὐρανοξύστη τῆς 13ης λεωφόρου τῆς Ν. Ὑόρκης, ὅπου βρίσκεται τὸ... ἀεροδρόμιο τοῦ Γουΐλλυ Μπάξ! Μὲ τρία δολλάρια τὴν ὥρα σᾶς νοικιάζει ἕνα ἀεροπλανάκι μὲ μιὰ μονάχα θέση. Φτάνει νὰ ξέρετε νὰ ὁδηγεῖτε. Ἀλλὰ κι' ἂν δὲν ξέρετε ὁ Γουΐλλυ Μπάξ, ἀναλαμβάνει νὰ σᾶς κάνει ξεφτέρι μέσα σὲ δεκαπέντε μέρες. Ἀκοῦστε τί γράφει σεὸν τοῖχο τοῦ γραφείου του: Ὁ Γουΐλλυ Μπάξ, εἶναι περίφημος ἀεροπόρος. Πολέμησε στὴν Ἀγγλία, στὸ Μπατάου καὶ στὴ Μποῦρμα καὶ παρασημοφορήθηκε τρεῖς φορὲς γιὰ τὰ ἀνδραγαθήματά του. Σήμερα νοικιάζει ἀεροπλάνα καὶ ἀναλαμβάνει τὴν ἐκμάθηση καθενὸς ποὺ δὲν ξέρει νὰ πετάξει. Μέσα σ' ἕνα χρόνο ὁ Γουΐλλυ ἔβγαλε χίλιους διακόσιους μαθητές. Ἀπ' αὐτοὺς οἱ πεντακόσιοι ἐξήντα μετὰ τὸ τέλος τῆς φοιτήσεώς των δὲν... πέταξαν ἀκόμη, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι ἔφυγαν μὲ τ' ἀεροπλάνα του καὶ δὲν... ξαναγύρισαν ποτέ. Βλέπετε τί μεγάλη καρδιὰ ποὺ ἔχει ὁ Γουΐλλυ Μπάξ; Δὲν

ἐξέτασε ποτέ του νὰ μάθει ἂν οἱ ἀεροπόροι του... πούλησαν τ' ἀεροπλάνο τους ἢ γκρεμοτσακίστηκαν. Αὐτὸ εἶναι δική τους δουλιά!

Μ' ὅλο τὸ μακάβριο αὐτὸ χιοῦμορ, ὁ Μπάξ κάνει ἀληθινὰ χρυσὲς δουλιὲς μὲ τὰ ἀτομικὰ ἀεροπλανάκια. Καὶ μέχρι σήμερα κανένα δυστύχημα δὲν ἔγινε κι' ἂς γράφει ὁ ἴδιος ὅ,τι θέλει. Φαίνεται πῶς ὁ Μπάξ εἶναι προληπτικὸς καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο προσπαθεῖ νὰ ἐξευμενίσει τὴν τύχη. Κάτι εἶναι κι' αὐτό...

ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ἡ Ἀμερική ἔχει τὰ περισσότερα ὀρφανὰ τοῦ κόσμου, γιατὶ ἔχει συγκεντρώσει σχεδὸν ὅλα τὰ παιδιὰ τῶν Εὐρωπαϊκῶν χωρῶν, ποὺ ὁ πόλεμος τ' ἄφησε ἔρημα καὶ ἀπροστάτευτα. Ἀκόμα καὶ κατὰ τὸ διάστημα ποὺ οἱ Γερμανοὶ περιπολοῦσαν τὶς θάλασσες, ἔγιναν δεκάδες μυστικῶν ἀποστολῶν παιδιῶν ἀπὸ τὴ Γαλλία στὴν Ἀγγλία καὶ ἀπὸ τὴν Ἀγγλία στὴν Ἀμερική. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἶχαν ὅλες τὶς ἐθνικότητες. Ὑπῆρχαν Γαλλόπαιδα, Ἑλληνόπουλα, παιδιὰ ἀπὸ τὴ Σερβία, ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, Ἑβραιόπουλα ἀκόμα καὶ... Γερμανόπαιδα!

Στὴν ἀρχὴ ἡ Ἀμερικὴ δὲν ἤξερε τί νὰ τὰ κάνει τόσες χιλιάδες παιδιά. Ἔφτιαξε βέβαια ἀμέσως ἀπέραντους συνοικισμοὺς μὲ ὁμοιόμορφα σπιτάκια, μὲ

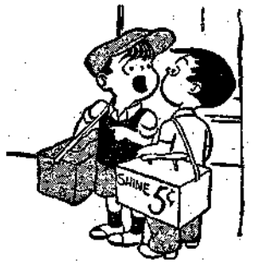

κήπους καὶ μὲ χίλια δυὸ παιχνίδια γιὰ νὰ παασχολοῦνται τὰ ὀρφανά, ὡστόσο πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ζητοῦσαν νὰ δουλέψουν. Ἔτσι πολλὰ ἀπ' αὐτὰ σκορπιστήκανε σὲ διάφορα ξενοδοχεῖα γιὰ γκρούμ, σὲ γραφεῖα καὶ σὲ ἐργοστάσια. Δυὸ Ἑβραιόπουλα ὅμως, ὁ Χαὶμ κι' ὁ Ἀντζελ, σώνει καὶ καλὰ θέλαν νὰ γίνουν... λουστράκια! Καὶ εἶχαν τὸ λόγο τους. Γιατὶ τὰ δυὸ Ἑβραιόπουλα τραγουδοῦσαν θαυμάσια—πρίμο σιγόντο—κι' ἔτσι γυρίζοντας στοὺς δρόμους τῆς Ἀμερικῆς μὲ τὰ κασελάκια τους καὶ τραγουδῶντας ἕνα τραγοῦδι ποὺ ἔφτιαξαν τὰ ἴδια γιὰ τὰ βάσανα τῆς φυλῆς τους, ἔκαναν προπαγάνδα γιὰ τοὺς δυστυχισμένους ἑβραίους καὶ συγχρόνως χρυσὲς δουλιές! Γιατὶ κανένας δὲν περνοῦσε κοντά τους χωρὶς νὰ βάψει τὰ παπούτσια του. Φαντασθεῖτε ὅτι τελειώνοντας ὁ πόλεμος τὰ δυὸ ἐπιχειρηματικὰ αὐτὰ ἑβραιόπουλα βρέθηκαν μὲ δεκατρεῖς χιλιάδες δολλάρια τὸ καθένα. Σήμερα ἔχουν τὸ μεγαλύτερο στιλβωτήριο σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς κεντρικοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης.

ΔΥΟ ΜΕΓΑΛΟΙ... ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ξέρετε ποιοὶ εἶναι σήμερα οἱ μεγαλύτεροι ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ; Ὁ Ντάρλυ Σίμψον, ἕντεκα χρονῶν κι' ὁ Φρίκ, ἕνα σκυλάκι ἑφτὰ μηνῶν. Θὰ πεῖτε βέβαια ὅτι στὸ Χόλλυγουντ ὑπάρχουν ἑκατοντάδες παιδιὰ ἠθοποιοὶ μὲ ἀξία. Δὲν ἔχετε ἄδικο. Ἀλλὰ ὁ μικρὸς Ντάρλυ κι' ὁ τετράποδος σύντροφός του ξεπερνοῦν σὲ εἰσπράξεις κι' αὐτοὺς ἀκόμα ποὺ πέρασαν ὁλόκληρη τὴ ζωή τους μέσα στὰ στούντιο. Μόνο γιὰ ἕνα μῆνα ποὺ δούλεψε δοκιμαστικά, ὁ Σίμψον πῆρε 10.500 δολλάρια κι' ὁ Φρὶκ 3.000. Ποσὰ δηλαδὴ ποὺ δὲν τὰ παίρνουν οὔτε κι' οἱ πιὸ γνωστοὶ ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅμως ὅτι οἱ δυὸ μικροὶ σύντροφοι, κάνουν τὰ δυσκολώτερα γυμνάσια κι' ὄχι μὲ τρὺκ ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα. Π. χ. ὁ Ντάρλυ ἔχει τὸ ταλέντο νὰ λύνεται μέσα σὲ πέντε λεφτὰ ὅσο γερὸ κι' ἂν τὸν δέσουν. Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ ὁ Φρὶκ κάνει ἀκροβασίες καὶ στὸ πιὸ ψηλὸ σχοινάκι πολλὰ μέτρα πάνω ἀπ' τὴ γῆ. Ὅλα αὐτὰ εἶναι πράγματα ποὺ ἐνδιαφέρουν ἐξαιρετικὰ τοὺς μεγάλους παραγωγοὺς ταινιῶν. Ὁ Ντάρλυ σήμερα γυρίζει ἕντεκα μαζὶ ταινίες κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὲς εἶναι ὁ «Μικρὸς Λόρδος» τὸ πασίγνωστο ἔργο τοῦ Μάρκ Τουαὶν «Οἱ περιπέτειες τοῦ Χούκ Φάϊν» * καὶ τὸ «Σιδερένιο χέρι». Γιὰ τὶς «Περιπέτειες τοῦ Χούκ Φάϊν» οἱ κριτικοὶ λένε πῶς κανεὶς ἄλλος, ὅσο δοκιμασμένος ἠθοποιὸς κι' ἂν ἦταν, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ παίξει τὸ ρόλο τοῦ Φάϊν ποὺ εἶναι ἀπ' τοὺς δυσκολώτερους, γιατὶ πρέπει νὰ συνδυάζει τὸ χιοῦμορ, τὴ δραματικότητα, τὴ δράση καὶ πολλὰ ἄλλα. Ἂς περιμένουμε λοιπὸν νὰ θαυμάσουμε τὰ δυὸ αὐτὰ περίφημα ταλέντα. Ὅπως γράφουν οἱ ἐφημερίδες τῆς Ἀμερικῆς, ὡς τὸν Ὀκτώβρη οἱ ἑφτὰ ταινίες θὰ εἶναι ἕτοιμες, ἑπομένως στὴν Ἀθήνα θὰ τὶς ἔχουμε στὰ μέσα τοῦ χειμώνα. Ὑπομονὴ λοιπόν.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΦΥΤΕΜΑ

Οἱ ἀγρότες τῆς Εὐρώπης, δὲν φυτεύουν τοὺς σπόρους των ὅπως-ὅπως. Ὑπάρχουν χιλιάδες εἰδικὰ βιβλία ποὺ γράφουν τὸν τρόπο ποὺ ἡ ρίζα ἢ ὁ σπόρος πρέπει νὰ φυτεύεται. Δὲν ὑπάρχει σήμερα ἀγρότης ποὺ νὰ μὴν ἀκολουθεῖ πιστὰ τὶς ἐντολὲς τῆς «Πρακτικῆς σχολῆς τοῦ περιβολάρη», γιατὶ ἀπεδείχθη ὅτι τὸ ἐπιστημονικὸ φύτεμα δίνει θαυμάσια ἀποτελέσματα γιὰ τοὺς καρπούς τῆς γῆς. Ἕνα λάχανο ποὺ ζύγιζε ἄλλοτε τὸ πολὺ τρεῖς τέσσερις δκάδες, σήμερα ζυγίζει δώδεκα-δεκαπέντε. Τὸ ἴδιο σὲ ἀναλογία συμβαίνει καὶ μὲ τὶς ντομάτες, τὰ καρότα καὶ τ' ἄλλα ὀπωρικά. Κι' ἐπειδὴ πολλοὶ ἀγρότες δὲν ξέρουν γράμματα, ἀναγκάστηκαν νὰ πάρουν ἕναν εἰδικὸ γραμματέα ποὺ τοὺς ἐξηγεῖ τὸν καινούργιο αὐτὸ τρόπο τοῦ φυτέματος. Καθὼς βλέπουμε λοιπόν, παιδιά μου, ἡ ἐπιστήμη εἶναι ἕνα θεῖο δῶρο ποὺ δὲν ἀφήνει τίποτα ἀνεκμε-

τάλλευτο γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητας. Ἂν μάλιστα δὲν ἔμπαινε στὴν ὑπηρεσία τοῦ πολέμου, τότε ὅλος ὁ κόσμος θὰ προσπαθοῦσε νὰ δημιουργήσει ἕναν «ἐπιστημονικὸ» τρόπο ζωῆς ποὺ μιὰ μέρα ἴσως νὰ νικοῦσε τὸ... θάνατο!

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

* Αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα εἶναι ἡ συνέχεια τοῦ Τὸμ Σόγερ ποὺ δημοσίευσα στὸν τόμο τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ 1938 καὶ ποὺ θὰ τὸ δημοσιεύσω προσεχῶς.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. LAMBRY

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἕνα ὑπόκωφο μούγκρισμα ἀκούστηκε καὶ τὸ κατάστρωμα σὰ νὰ μὴ μποροῦσε νὰ σηκώσει τὸ βάρος τοῦ ἄγνωστου ἐχθροῦ, ἄρχισε νὰ τρίζει.

Ἡ Ἀννούλα ἔβγαλε ἄθελα μιὰ κραυγή.

— Τί εἶναι αὐτὸ τὸ κακὸ θέ μου;

— Μὴ φοβᾶσαι Ἀννούλα τῆς ἔδωσε θάρρος ὁ Ντίκ, σὲ λίγο θὰ ξημερώσει καὶ ὅλα πάλι θὰ ἡσυχάσουν. Πιστεύω τὸ πρωΐ νὰ βροῦμε τίποτα ἴχνη στὸ κατάστρωμα, γιὰ νὰ μάθουμε ἐπὶ τέλους μὲ ποιὸν δαίμονα ἔχουμε νὰ κάνουμε.

—Ὡς τὸ πρωΐ ὅμως εἶναι τόσες ὧρες καὶ μεῖς ἀναγκαστικὰ θὰ ὑποφέρουμε σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα. Ὤ, τί ἀγωνία! ἔκανε μπλέκοντας τὰ χέρια της. Νά, πάλι ξαναρχίζει ὁ θόρυβος . . .

Ἀλλὰ τώρα ἀκουστήκανε τρεῖς χτύποι δισταχτικοὶ καὶ σιγανοί. Νόμιζε κανεὶς ὅτι ὁ ἄγνωστος περπατοῦσε ξεπίτηδες σιγά, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ παραμονέψει τὸ καράβι.

— Θὰ πάω νὰ δῶ! ἔκανε ἀποφασιστικὰ τὸ ἀγόρι κι' ἔχωσε τὸ πιστόλι στὸν κόρφο του. Ὁ κρότος τώρα ἔρχεται ἀπ' τὸ πίσω μέρος. ἐγὼ θὰ πάω ἀπὸ μπρός. . .

Ἡ Ἀννούλα ἔπεσε τρομαγμένη στὴν ἀγκαλιά του καὶ προσπάθησε νὰ τὸν συγκρατήσει. Τὸν παρακάλεσε μὲ λόγια τρυφερά, τὸν ἱκέτεψε σὰν ἕνα μεγάλο της ἀδερφό, ὅμως ὁ Ντὶκ δὲν ἄκουγε τίποτα.

— Τοὐλάχιστον μὴν ἀργήσεις, τοῦ εἶπε στὸ τέλος ἀφοῦ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν πείσει. Θὰ πεθάνω ἀπὸ τὸ φόβο μου ἂν λείψεις πολλὴ ὥρα.

Τὸ ἀγόρι τῆς τὸ ὑποσχέθηκε καὶ βγῆκε γρήγορα ἔξω. Ἡ Ἀννούλα μὲ κομμένη ἀνάσα τὸν ἄκουγε ν' ἀνεβαίνει τὴ γέφυρα. Ἔκανε τὸ σταυρό της καὶ παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ μὴν τοῦ συμβεῖ κανένα κακό.

Φθάνοντας στὸ κατάστρωμα τὸ ἡρωϊκὸ παλληκάρι, χρειάστηκε ὅλη του τὴ δύναμη γιὰ νὰ προχωρήσει. Τὸ σκοτάδι ἤτανε βαθύ. Ὁ οὐρανὸς κατάμαυρος καὶ γεμᾶτος ἀπὸ βαρειὰ σύννεφα ἔμενε σιωπηλὸς καὶ ἀτάραχος. Θυμήθηκε τὸ φαναράκι του, τὸ ἄναψε καὶ μὲ λιγώτερο τώρα δισταγμὸ προχώρησε μπροστά. Μιὰ μεγάλη, ἀπέραντη σιωπὴ βασίλευε γύρω του. Ἄκουε μὲ τεντωμένα αὐτιά, προσεχτικά, ρίχνοντας τὸ φῶς σὲ πολλὲς διευθύνσεις. Τὸ χέρι του ἔτρεμε ἐλαφρά. Στὴ νευρικὴ κατάσταση ποὺ βρισκόταν, στὴν ψυχικὴ αὐτὴ διέγερση, κινιόταν μηχανικὰ καὶ κάθε τόσο νόμιζε ὅτι βλέπει φαντάσματα ποὺ ξεπρόβελναν βουβὰ καὶ ἀμίλητα μέσα ἀπ' αὐτὸ τὸν κόσμο τῆς ἀπελπιστικῆς σκοτεινιᾶς.

Γιὰ δεύτερη φορὰ γύρισε τὸ φανάρι του παντοῦ μὰ δὲν εἶδε τίποτα. Τὰ μάτια του πέσανε στὰ φύκια. Καὶ τότε τοῦ φάνηκε πῶς ὅλο αὐτὸ τὸ ἄγριο βασίλειο τῆς ἐρημιᾶς καὶ

Ἔριξε τὸ φῶς σὲ πολλὲς διευθύνσεις . . .
(Σελ. 182 στ. α'.)

τοῦ τρόμου ἔπαιρνε ζωή, κινιόνταν καὶ ἔρχονταν πρὸς αὐτόν. . . Ὁ Ντὶκ Γκόρντον ἀνατρίχιασε σύγκορμα, οἱ κυματισμοὶ πάνω στὴ θάλασσα τῶν φυκιῶν ἐξακολουθοῦσαν πάντα μὲ τὸν ἴδιο παράξενο τρόπο. Μ' ὅλο ὅμως τὸ φόβο του ἔρριχνε σὲ κάθε γωνιὰ τὸ φῶς καὶ οἱ ἀχτῖνες τοῦ φαναριοῦ του ἔψαχναν, τρυποῦσαν, δάμαζαν τὸ σκοτάδι.

Ἄξαφνα στάθηκε παγωμένος. Τὰ μάτια του κλείσανε κι' ἦταν ἕτοιμος νὰ λιγοθυμήσει. Ἀκριβῶς πίσω του ἀκούστηκαν βήματα καὶ σὰ νὰ φοροῦσαν τσόκαρα ἔκαναν πάνω στὸ κατάστρωμα ἕνα περίεργο κλάκ, κλάκ, κλάκ!

Σίγουρα ὁ ἄγνωστος προχωροῦσε κατευθεῖαν ἀπάνω του. Τὸ παιδὶ τοῦ ἦρθε νὰ ξεφωνίσει ἀπ' τὸν τρόμο γιατὶ κι' ἡ γενναιότητα ἔχει τὰ ὁριά της. Μαζεύοντας τότε ὅλο τὸ κουράγιο του καὶ δίχως νὰ γυρίσει πίσω του νὰ δεῖ, κατέβηκε τρεχάλα στὴν καμπίνα του. Ἡ Ἀννούλα τὸν περίμενε ἀνήσυχη καὶ χλωμή.

—Ἀργήσες, τοῦ εἶπε μόλις τὸν εἶδε, μοῦ κόπηκε τὸ αἷμα νὰ σὲ περιμένω. Μὰ τί ἔχεις; τὸν ρώτησε βλέποντας τὴ θανάσιμη ὠχρότητα τοῦ προσώπου του. Τί εἶδες καὶ τρόμαξες;

— Δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε κομμένα τὸ ἀγόρι, δὲν ξέρω. . . Ὤ, εἶναι φοβερὸ αὐτὸ ποὺ περπατοῦσε στὸ κατάστρωμα!

Ἡ Ἀννούλα στηρίχθηκε στὸ τραπέζι γιὰ νὰ μὴν πέσει. Τὰ λόγια τοῦ φίλου της τὴν παραλόσανε. Κάτι πῆγε νὰ πεῖ, μὰ οἱ λέξεις δὲν ἔβγαιναν ἀπ' τὸ στόμα της.

— Εἶναι . . . ἄνθρωπος; κατάφερε τέλος νὰ ρωτήσει.

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ, δὲν εἶδα. Ἄκουσα ὅμως τὰ βαρειά του βήματα ποὺ ἔκαναν ἕναν περίεργο κρότο καθὼς προχωροῦσε.

—Ὤ, Ντίκ, κι' ἂν ἔρθει ἐδῶ κάτω, κι' ἂν μᾶς βρεῖ; ἔκανε τὸ κορίτσι ἀπελπισμένο.

— Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ κατεβεῖ ὡς ἐδῶ κάτω ὅποιος κι' ἂν εἶναι αὐτός. Ἡ πόρτα μας ἄλλως τε εἶναι γερὴ κι' ἐγὼ εἶμαι καλὰ ὡπλισμένος. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ θὰ διστάσω, θὰ τὸν χτυπήσω μὲ τὸ πιστόλι μου καί. . .

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνα δυνατὸ γρύλισμα ἀκούστηκε, ἕνα γρύλισμα ποὺ ἔμοιαζε σὰ νὰ πνίγουνε κάποιο καὶ ζητάει βοήθεια. Τὸ καράβι ἀντήχησε πένθιμα, ἔπειτα πάλι ὅλα σωπάσανε.

— Ντίκ! ἔκανε ἡ Ἀννούλα. Κάποιον σκοτώνουν ἐπάνω, κάποιον ποὺ ξεφωνίζει θέλοντας νὰ ξεφύγει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἄγνωστου ἐχθροῦ.

Ἀπὸ τὴ φασαρία ξύπνησε ἡ Λευκὴ κι' ἄρχισε νὰ κλαίει. Τὰ δυὸ παιδιὰ τρέξανε κοντά της κι' ἀρχίσανε νὰ τὴν παρηγοροῦνε. Ἡ μικρὴ ἐξακολουθοῦσε τὸ κλάμμα της.

—Ἤρθε τὸ φάντασμα, τὸ ἄκουσα ἔλεγε ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς της. Τὸ ἄκουσα ποὺ περπατοῦσε στὸ κατάστρωμα καὶ σπέπασα τὸ κεφάλι μου μὲ τὴν κουβέρτα γιὰ νὰ μὴ μὲ βρεῖ.

Μ' ὅλη τους τὴν ἀνησυχία τὰ παιδιὰ χαμογελάσανε.

— Φοβᾶσαι τὰ φαντάσματα; τῆς εἶπε ἡ Ἀννούλα. Ἐδῶ ποὺ βρισκόμαστε τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ περάσει. Ὁ Ντὶκ ἔχει ἕνα μεγάλο πιστόλι κι' ἐγὼ ἕναν κοφτερὸ μπαλτᾶ. Τσάφ, θὰ τοῦ δώσουμε μιὰ καὶ πάρτο κάτω!

Τὰ μάτια τῆς μικρῆς ξανακλείσανε. Ἡ Ἀννούλα τὴ σκέπασε καλὰ καὶ πῆγε κοντὰ στὸ Ντίκ ποὺ στεκόταν σκεφτικὸς μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς καμπίνας. Τὸ κορίτσι τὸν κοίταξε στὰ μάτια μ' ἐμπιστοσύνη.

— Θέλω νὰ μοῦ πεῖς τὴν ἀλήθεια Ντίκ, τοῦ εἶπε. Ὑποψιάζεσαι τίποτα;

— Δὲν ὑποψιάζουμαι τίποτα καὶ τὰ φοβᾶμαι ὅλα, ἀποκρίθηκε τὸ ἀγόρι. Εἶμαι ἕνας δειλὸς ἀνθρωπᾶκος Ἀννούλα, ἀφοῦ ἦταν πίσω μου ὁ ἐχθρὸς κι' ἐγὼ τὸν παράτησα καὶ τὸ ἔβαλα στὰ πόδια. Οὔτε γύρισα τὸ κεφάλι μου νὰ δῶ μὲ ποιὸν ἔχουμε νὰ κάνουμε.

Ἡ μικρὴ Γαλλίδα τοῦ χάϊδεψε τρυφερὰ τὰ χέρια.

—Ἐσὺ εἶσαι δειλός; εἶπε. Ἐσὺ ποὺ ἀνέβηκες πάνω μὲ τὸ πιστόλι νὰ χτυπηθεῖς; Ὤ, Ντίκ! Δὲν πιστεύω νὰ τὸ λὲς ἀλήθεια.

— Τὰ λόγια σου μοῦ δίνουν καινούργιο θάρρος Ἀννούλα ἀπάντησε συγκινημένο τὸ ἀγόρι. Τώρα ὅμως ποὺ ἡσύχασε ὁ θόρυβος πρέπει νὰ ξαναπάω στὸ κατάστρωμα. Πρὸ παντὸς θέλω νὰ μάθω τί ἦταν αὐτὴ ἡ φωνὴ ποὺ ἔμοιαζε τόσο μὲ ἀνθρώπινη.

— Δὲν ἔμοιαζε, ἦταν, ἔκανε τὸ κορίτσι μὲ πεποίθηση. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ σὲ παρακαλῶ ἐγὼ ν' ἀνεβεῖς ἐπάνω γιὰ νὰ δεῖς μὴν τυχὸν καὶ ὑπάρχει κανένας πληγωμένος.

Τὸ ἀμερικανόπουλο πῆρε τὸ μπαλτά, ἔρριξε στὸν κόρφο του τὸ πιστόλι καὶ μὲ τὸ κλεφτοφάναρο στὸ χέρι ὥρμησε ἔξω ἀπὸ τὴν καμπίνα. Μόλις ὅμως ἀνέβηκε τὴ σκάλα ἄρχισε πάλι νὰ φοβᾶται. Ὁ ἐχθρὸς θὰ ἦταν τώρα μακρυὰ ἢ ἂν βρισκόταν ἀκόμα στὸ κατάστρωμα θὰ ἔμενε κάπου κρυμμένος καὶ ἀκίνητος, γιατὶ τὸ ἀγόρι δὲν ἄκουε πιὰ τὸν παραμικρὸ ἦχο τῆς περίεργης περπατησιᾶς του. Ξαφνικὰ ὅμως ἔμεινε ἄφωνος. Τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ του καθὼς γύριζε ἀπὸ τὸ ἕνα ἀντικείμενο στὸ ἄλλο, ἔπεσε πάνω στὸ ἄψυχο κορμὶ ἑνὸς ζώου, ποὺ ἔπλεε μέσα σὲ μιὰ λίμνη ἀπὸ αἷμα, λίγα μέτρα μακρυὰ ἀπὸ τὸ κοτέτσι τοῦ καραβιοῦ. Οἱ δυὸ σιδερένιες βέργες ποὺ τὸ ἔκλειναν εἶχαν λυγίσει σὰν ἄχυρο καὶ τὸ γουρουνάκι τὸ πιὸ παχὺ καὶ τὸ πιὸ ὄμορφο ἦταν καταφαγωμένο καὶ τὰ μέλη του σπαρμένα ἐδῶ καὶ κεῖ. Δὲ μπόρεσε νὰ κρατήσει ἄλλο στὸ φρικιαστικὸ αὐτὸ θέαμα ποὺ εἶδαν τὰ μάτια του. Ἔβγανε μιὰ κραυγὴ τρόμου καὶ τρέχοντας κατέβηκε ἀπ' τὴ γέφυρα. Κατόπι προτοῦ μπεῖ στὴν καμπίνα τῶν κοριτσιῶν, στάθηκε λίγο ἐκεῖ ἀπ' ἔξω γιὰ νὰ συνέρθει. Ἔτρεμε ὁλόκληρος τώρα περισσότερο ὅμως ἀπὸ συγκίνηση παρὰ ἀπὸ φόβο. Ποιὸς ἦταν λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἄγνωστος ἐχθρός, ποὺ μποροῦσε νὰ λυγίσει τὰ σίδερα σὰν κλωστή; Ποιὸς ἦταν ὁ ἄγριος αὐτὸς δαίμονας ποὺ σκότωσε τὸ κακόμοιρο τὸ γουρουνάκι μὲ τέτοιο φρικιαστικὸ τρόπο; Ἤταν ἄραγε ἄνθρωπος; Μὰ τί ἄνθρωπος; Ἦταν θεριό; Μὰ τί εἴδους; Καὶ μὲ ποιὸ τρόπο κατάφερε νὰ μπεῖ στὸ καράβι;

Μὲ βαρειὲς καὶ ἀνήσυχες σκέψεις μπῆκε στὴ καμπίνα ὅπου τὸν περίμενε ἡ Ἀννούλα. Μ' ὅλη τὴ χλωμάδα του καὶ τὶς ἀπανωτές της ἐρωτήσεις κατάφερε νὰ τῆς κρύψει τὸ δράμα ποὺ εἶδε στὸ κατάστρωμα. Ἔπεσε ὅπως ἦταν στὸ κρεββάτι του καὶ ἐξαντλημένος ἀπὸ τὶς περιπέτειες τῆς ἡμέρας, ὁ ὕπνος τὸν ἐνίκησε γρήγορα.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ἡ Ἀννούλα πῆρε ἰδιαίτερα τὸ φίλο της καὶ τὸν ρώτησε ἂν εἶχε νὰ τῆς πεῖ τίποτα τὸ νεώτερο.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΙΜΗΣ ΠΕΝΤΖΟΠΟΥΛΟΣ
Ἡρωϊκὸς Στρατὸς (Ἀθῆναι) Ἰσότιμος Α' βραβείου 307ου *Διαγωνισμοῦ Λύσεων* Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ

(ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ)

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Τὸ κορίτσι. Ὀρκίστηκα.

Τ' ἀγόρι. Λοχαγέ μου, ἕτοιμος.

Λοχαγὸς (τραβάει ἀπὸ τὸ στῆθος του ἕνα φάκελλο μὲ σφραγίδες). Παιδί μου κρατᾶς στὰ χέρια σου τὴν Τιμὴ τῆς Πατρίδας...

Τ' ἀγόρι. Δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ... (κρύβει μέσα του τὸν φάκελλο).

Λοχαγός. Ὁ Θεὸς μαζί σου... Πᾶμε...

Θυμιώ. Ἀδερφούλη... (Μὲ δάκρυα στὴ φωνὴ) στὸ καλό...

Τ' ἀγόρι. Γειά σου, Θυμιώ... Μὴ φοβᾶσαι (πάει κοντὰ στὴν Εἰκόνα. Προσκυνάει). Ἡ Παναγιὰ εἶναι μαζί μας... Σύμμαχος...

Τὸ κορίτσι. Ὁ Χριστὸς κι' ἡ Παναγιὰ μαζί σου ἀδερφούλη...

Ὁ λοχαγός. Γειά σου Θυμιώ... Κι' ὅπως εἴπαμε. Μὴν ξεχνᾶς...

Τὸ κορίτσι. Μὲ τὸ καλὸ καὶ μὲ τὴ Νίκη... Γειά σου Πετρῆ... (φεύγουν κι' οἱ δυὸ στὰ χιόνια...)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Θυμιὼ μόνη.

Θυμιώ. Πετρῆ... (πέφτει κλαίγοντας στὸ κρεββάτι).. Φοβᾶμαι. Πετρῆ. (Ἀκούγονται κανονιές. Σηκώνεται. Πάει στὴν Εἰκόνα... Γονατίζει...) Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς... ἁγιασθήτω...

Α ὐ λ α ί α

ΕΙΚΟΝΑ Β'.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Θυμιὼ (μόνη ὕστερα ἀπὸ 4 ὧρες. Ἡ Θυμιὼ κοντὰ στὸ τζάκι πλέκει χονιρὲς κάλτσες τοῦ στρατοῦ. Τὰ φῶς τοῦ λαδιοῦ ἔχει χαμηλώσει). Μιὰ ἡ ὥρα; Πώ, πώ! Πῶς βάρυναν τὰ βλέφαρά μου... Τσούζουν τὰ μάτια μου. Νυστάζω... Μήτε μάνα... Μήτε Πετρῆς... Ἀκόμα νὰ φανοῦν... Γιὰ τὸν Πετρῆ τῶπε ὁ λοχαγός... Μπορεῖ καὶ νἄρθη μὲ τὴν αὐγή. Τί νυχτιὰ (σκύβει ἀπ' τὸ παράθυρο). Ψυχή... Πάει καὶ τὸ φεγγάρι, βασίλεψε κι' αὐτό... Νὰ μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ... (γέρνει στὸ κρεββάτι δίχως νὰ γδυθῆ. Σκεπάζεται μόνο μὲ μιὰ μπατανία). Παναγία μου, φύλαξέ μας ὅλους... ὅλους κάτου ἀπὸ τὴν σκέπη Σου... (Τὰ τελευταῖα λόγια τὰ λέει ψιθυριστά. Ἀγάλια τὴν πέρνει ὁ ὕπνος. Μικρὴ παύση. Ποῦ καὶ ποῦ ἀκούγονται μακρυνὲς κανονιές. Σὲ λίγο κάποιος χτυπάει τὴν πόρτα).

Μιὰ φωνή. Θυμιώ... Θυμιώ... Ἄνοιξε... (Ἡ Θυμιὼ στὸ πρωτοῦπνι δὲν ἀκούει. Χτυπᾶνε δυνατά). Θυμιώ, καλέ... δὲν ἀκοῦς...

Θυμιώ. Ὀνειρεύτηκα ; Ποιὸς κραίνει ;.. Μπά... Ὀνειροφαντασιά... (χτυπᾶνε δυνατότερα). Ποιὸς εἶναι ; Ποιὸς εἶναι καλέ ;

Ἡ φωνή. Ἐγώ... Ἐγὼ ἄνοιξέ μου...

Θυμιώ. Ποιὸς ἐσύ ;.. δὲ νιώθω τὴ φωνή σου... δὲν σὲ ξερω...

Ἡ φωνή. Ἄνοιξέ μου, παιδί μου... Φίλος εἶμαι... φίλος τοῦ Πετρῆ... Σοῦ φέρνω μαντάτο...

Θυμιώ. Ἀπ' τὸν Πετρῆ ;.. (Τινάζεται δρθή, τὰ ξεχνάει ὅλα, τρέχει στὴν πόρτα, τὴν ἀνοίγει. Μόλις βλέπει τὸν ξένο, τῆς ξεφεύγει μικρὴ κραυγὴ τρόμου). Ἄαααα !... Ποιὸς εἶσαι σύ ;..

ΣΚΗΝΗ Β'.

Θυμιώ, ξένος

Ξένος (σκεπασμένος μὲ χιόνι, ἀτημέλητος, ἀξούριστος, ἀσκημάνθρωπος φοράει ἠπειρώτικο κοστούμι. Μὰ ἡ ὁμιλία του δείχνει γραματιζούμενο). Μὴ φοβᾶσαι... Φίλος.

Θυμιὼ (κρατάει τὴν πόρτα γιὰ νὰ μὴν μπεῖ ὁ ξένος μέσα)... Φύγε γρήγορα. Εἶμαι μοναχή...

Ξένος. Νὰ δὰ ἡ ὥρα ποὺ θὰ μοῦ πεῖς ἐσὺ νὰ φύγω ! Ξέρεις σὲ ποιὸν μιλᾶς κοπέλλα μου ;..

Θυμιώ. Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ τῶπες ;..

Ξένος. Κάνεις καὶ τὴν ἔξυπνη βλέπω. (Στὸ μεταξὺ τὴν ἔχει σπρώξει κι' ἔχει μπεῖ ὅλος μέσα. Στάσου ντέ, νἀκούσεις... *Δὲν εἶναι ἡ μάνα* σου στὸ βουνό, ν' ἀνοίξει δρόμο... μὲ τὶς γυναῖκες ;.. γιὰ τὸ Στρατό... (Θυμιὼ κάνει νόημα πὼς Ναί...) Κι' ὁ Πετρῆς δὲν πάει μιὰ διαταγὴ γιὰ τὸ Στρατό μας κι' αὐτός ;.. (Ἡ Θυμιὼ εἶναι ἕτοιμη νὰ κάνει τὸ ἴδιο νόημα, μὰ θυμᾶται τὰ λόγια τοῦ λοχαγοῦ, τὸν ὅρκο της, καὶ τ' ἀρνιέται ὅλα μὲ δύναμη).

Θυμιώ. Μπά, τί λές, πῶς σοῦ φάνηκε ; ὄχι... ὄχι... Ὁ Πετρῆς πάει μὲ τὶς γυναῖκες... Εἶναι δυνατὸς καὶ τὸν πήρανε ἀπὸ κοντά τους ... νὰ τοὺς βοηθήσουμε, πῆρε καὶ τὴν ἀξίνα τοῦ παπούλη γιὰ τὰ χιόνια (ἐξακολουθεῖ μὲ περισσότερη ζέση, ρίχνοντας ἀνήσυχες ματιὲς στὸν ἄγνωστο, ποὺ κάθησε κοντὰ στὸ τζάκι, *τράβηξε τσιμπούκι τ' ἄναψε* καὶ τὴν ἀκούει χαμογελώντας εἰρωνικά). Ποῦ λές, πῆγαν ὅλοι μαζὶ γυναῖκες, παιδιά, γέροι, ἕνα κρασί ;.. Τί ἀκοῦς, δίχως νὰ μιλᾶς ; Ὁ Πετρῆς μας εἶναι παλληκάρι.

Ξένος (ἀργὰ τονίζοντας τὶς λέξεις). Γιατὶ λὲς ψέμματα Θυμιώ ;..

Θυμιώ. Τί ψέμματα λέω ;.. Ποῦ τάδες ἐσὺ τὰ ψέμματα ;..

Ξένος (μὲ τὸ ἴδιο ὕφος). Ὁ ἀδελφός σου πεθαίνει καὶ σὺ λὲς λόγια ;..

Θυμιὼ (τινάζεται, πάει κοντά του, τὸν τραβάει). Τί λές, καλέ ; ὁ ἀδερφός μου λαβώθηκε !.. Ποῦ ;.. Πότε ;.. (τὸν τραντάζει).

Ξένος. Ἄ, τώρα μὲ πιστεύεις.

Θυμιώ. Σὲ πιστεύω ;.. (Θυμᾶται τὰ λόγια τοῦ λοχαγοῦ, «μὴν πιστέψης ὅ,τι κι' ἂν σοῦ ποῦν...») Μμμμ ! Μήπως ;.. Καὶ νὰ σοῦ πῶ ποιὸς εἶσαι σύ... Πρώτη βολὰ σὲ βλέπω στὸ χωριό μας... συντοπίτης δὲν εἶσαι ; μὰ τὴ γλώσσα τὴ μιλᾶς καλά... Μὴ μὲ γελᾶς... ποιὸς εἶσαι ;

Ξένος. Φίλος... δικός... μ' ἔχουν γιὰ μυστικὸ σύνδεσμο... τοῦ Στρατηγείου μὲ τὰ προχωρημένα φυλάκια. Κοίτα δῶ... (τῆς δείχνει ἕνα χαρτοφύλακα ποὺ τότε μόνο τὸν προσέχει ἡ Θυμιὼ) ὅλα σχέδια γιὰ νὰ ξεπαστρέψουμε τοὺς μακαρονάδες. Θὰ τοὺς ρίξουμε στὴ θάλασσα.

Θυμιώ. Μυστικὸς σύνδεσμος, καὶ τὸ λὲς σὲ μένα ;.. Ποῦ μὲ ξέρεις ; κι' ἂν μοῦ ξεφύγει καὶ τὸ πῶ... Τότες ; Ἡ Πατρίδα ;

Ξένος. Καλὰ τώδα γώ, δὲν κάνεις μονάχα τὴν ἔξυπνη, εἶσαι κιόλας. Μὰ πῶς θὰ μὲ πιστέψεις... Κι' ὁ καιρὸς βιάζει. Ὁ ἀδερφός σου ὑποφέρει...

Θυμιὼ (ἀπὸ μέσα της). Θέ μου κι' ἂν λέει τὴν ἀλήθεια ; πῶς νὰ τὸ *μάθω* ;.. (*δυνατά, μὲ ἀγωνία*) πές μου τί ξέρεις δός μου σημάδι... Ἄαααα νά.., πές μου τὸ σύνθημα... τὸ σύνθημα αὐτῆς τῆς νύχτας.

Ξένος (μὲ σοβαρότητα). Ἕνας στρατιώτης δὲ λέει τὸ σύνθημα σ' ἕνα κοριτσάκι 12 χρονῶ, Θυμιώ...

Θυμιώ. Μ' ἀφοῦ τὸ ξέρω... (τῆς ξεφεύγει)...

Ξένος. Μπὰ τὸ ξέρεις ;..

Θυμιώ. Ἄντε κουτὲ τὸ πίστεψες καὶ ποιὸς θὰ τόλεγε σ' ἕνα κοριτσάκι 12 χρονῶ Ξένε ;..

Ξένος. Γειά σου Θυμιώ... Καλὲ εἶσαι σπίρτο μονάχο... ἔλα φτάνουν τ' ἀστεῖα. Πές μου τὸ σύνθημα γιὰ νὰ δῶ κι' ἐγὼ ἂν μπορῶ νὰ σ' ἐμπιστεφθῶ...

Θυμιώ. Καλὲ τί λές... Τώρα ζητᾶς τὸ *σύνθημα... Ἄαααα... Σ' ἕναν* ἄγνωστο ποὺ μπαίνει στὴ μιὰ τὰ μεσάνυχτα σ' ἕνα σπίτι, δὲ λένε τὸ σύνθημα, Ξένε...

Ξένος. Πληρώνεις μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα, βλέπω...

Θυμιώ. Δὲ μοῦ πρέπει βραβεῖο γι' αὐτό... Μ' ἂν δὲ μὲ γελᾶς, μίλα... Τί *ξέρεις γιὰ τὸν Πετρῆ*... Λαβώθηκε ;.. Βαρειά ; Μίλα γιὰ τὸ Θεό...

Ξένος. Ναί, καὶ βαρειά...

Θυμιώ. Ὄχι, ὄχι... Μὲ γελᾶς... Ποιὸς εἶσαι σύ... Μίλα... Πῶς ξεπετάχτηκες μέσα ἀπὸ τὴ νύχτα ;..

Ξένος (ποὺ κατάλαβε τὴν ψυχολογική της κατάσταση). Γέννημα τῆς νύχτας κι' ἐγὼ (γελάει)... ἔλα φτάνουν οἱ κουταμάρες μποροῦμε νὰ τὸν σώσουμε ἀκόμα... ἐσὺ θὰ μποροῦσες νὰ μὲ πᾶς... σίγουρα θὰ ξέρεις κατὰ ποῦ πήγαινε ;..

Θυμιώ. Ἄαα, τώρα θέλεις νὰ σοῦ πῶ, ποῦ πάει... Πρῶτα τὸ σύνθημα γιὰ νὰ σοῦ πῶ ποῦ εἶναι... (ξεφωνίζει) Λὲς ψέμματα...

Ξένος (μ' ἀταραξία). Χαρὰ στὴ *φωνὴ καὶ τὴν ἀναισθησία*... Τόσο δὰ τὸν ἀγαπᾶς ἐσὺ τὸν ἀδερφό σου ;..

Θυμιώ. Πές μου τὸ Σύνθημα...

Ξένος. Εἶμαι στρατιώτης...

Θυμιὼ (μὲ παιδικὴ ἀθωότητα). Ποῦν ἡ στολή σου...

Ξένος. Παιδί, δὲν κάνει ἡ στολὴ τὸ στρατιώτη, μήτε τὸ ράσο τὸν παπᾶ... Ἀφοῦ σοῦ εἶπα... Γύριζα ἀπὸ μιὰ περιπολία, τὸ φεγγάρι λιγοστό, φαράγγια, πλαγιές, μονοπάτια ... Σὲ μιὰ χούνη ἄκουσα βογγητά...

Θυμιὼ... (δὲν τὸν διακόπτει πιὰ εἶναι πεσμένη στὸ ντιβάνι καὶ κλοίει σιγανά). Θέ μου... Θέ μου... φώτισέ με...

Ξένος. Σίμωσα... Πάνου στὸ χιόνι βλέπω μιὰ μικρὴ σκιά. Εἶναι ἕνα παιδὶ λαβωμένο...

Θυμιὼ (*ἄγρια*). Σὰν εἶσαι χριστιανός, γιατὶ δὲν τὸ σήκωνες στὸν ὦμο σου νὰ τὸ φέρεις στὸ χωριό ;..

Ξένος. Δὲν μποροῦσα... ἔπρεπε πρῶτα νὰ πάω τὰ χαρτιὰ στὸ Στρατηγεῖο... Πρὶν ἀπ' ὅλα ἡ Πατρίδα ... Εἶναι δῶ κοντὰ τὸ Στρατηγεῖο μισὴ ὥρα δρόμο... Τοῦπα νὰ μὴ στενοχωρηθεῖ, θὰ τὰ πάω καὶ θἄρθω νὰ τὸν πάρω... Μὰ τὸ φεγγάρι βασίλεψε καὶ δὲν ξανάβρα τὴ χούνη... Μήτε μονοπάτι. Ὅλα τὰ μονοπάτια εἶναι ὅμοια τὴ νύχτα... μὲ τὸ μισοσκέπαστο φεγγάρι... Τὴν ὁμίχλη, τὸ χιόνι... ἔλα πᾶμε μαζὶ νὰ τὸν βροῦμε... νὰ τὸν σώσουμε... (ὅλη τὴν ὥρα ἡ Θυμιὼ ἔχει ἀκουμπισμένα τὰ χέρια της στὸ κεφάλι καὶ σιγοκλαίει. Μόνο πότε-πότε, *ρίχνει κλεφτές, δύσπιστες ματιές*... Ὁ Ξένος τὴν πλησιάζει, βάζει τὸ χέρι στὸν ὦμο της καὶ τῆς μιλάει μὲ σιγαλή, πειστικὴ φωνὴ) ἔλα... κι' εἶναι βαθειὰ ἡ πληγή...

(Ἀκολουθεῖ) ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΔΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΦΕΥΓΕΤΕ

Φεύγετε παιδικὰ γλυκά μου χρόνια
Καὶ μένω μόνος στῆς ζωῆς τὸ περιγιάλι.
Φεύγετε ὅπως φεύγουνε τὰ χελιδόνια
καὶ πᾶν νὰ βροῦν τὴν ἄνοιξη καὶ πάλι.

Φεύγετε καὶ δὲ μένουν παρὰ μόνο
γλυκὲς ἀνάμνησες. Τὰ περασμένα
ποθῶ. Κι' ἀπὸ τὸν πόνο μου ἐγὼ λυώνω
σὰν τὰ κλαδιὰ ποὺ γέρνουν μαραμένα.

Ἀχαρδὰ φεύγετε σκληρὰ γιὰ μένα
Μὰ κι' ἄπονα. Στὴ θύμησή σας
θἄναι διαρκῶς τὰ μάτια μου κλαμμένα
ὅσο νὰ γιάνει ὁ χρόνος τὴν πληγή σας.

Μαϊστράλι

ΤΑΞΙΔΑΚΙ ΣΤΗ ΖΑΚΥΝΘΟ

Πέντε περίπου χρόνια ἔμεινα μὲ τὴν οἰκογένειά μου κλεισμένος στὴν Ἀθήνα, τὸ τελευταῖο αὐτὸ πολυδάκρυτο διάστημα, ποὺ ἡ καταιγίδα τοῦ πολέμου ἔδερνε τὸν τόπο μας καὶ τὸν κόσμον ὁλόκληρο. Μὰ μοῦ ἄφησε ὁ Θεὸς τὰ μάτια ἀνοιχτὰ νὰ ζήσω τὴν πανώρια μέρα ποὺ ἕνα καραβάκι θὰ μὲ σεργιάνιζε πάνω ἀπ' τὰ γαλάζια Ἑλληνικὰ νερὰ γιὰ νὰ μὲ φέρει, μὲ τὴ συνοδεία τοῦ γλάρου καὶ τῆς μυρωμένης αὔρας στὸ ὥμορφο νησὶ ποὺ λαχταροῦσα νὰ δῶ. Τῇ Ζάκυνθο τὴν ἀντίκρυζα γιὰ πρώτη φορά. Ἀπὸ πέρα ἀπ' τ' ἀσημένια λιόδεντρα τοῦ Βασιλικοῦ, ὡς τὸν κόκκινο βράχο καὶ τὸ Σχηνάρι, τὸ νησὶ μᾶς ἄνοιγε μιὰ καταπράσινη ἀγκαλιά, λουσμένη στὸ φῶς. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ μοῦ τράβηξε τὴν προσοχὴ σὰ γλυστρίσαμε στὸ λιμάνι, ἤτανε τὸ ὡραῖο μικρό του φανάρι ποὺ στέκει ἐκεῖ σὰν παράξενο πιόνι ὀρθό, λίγα βήματα μπροστὰ ἀπ' τὴ μεγάλη τρύπα τοῦ λιμενοβραχίονα ποὺ ἄνοιξαν οἱ ἰταλικὲς μπόμπες τὶς πρῶτες μέρες τοῦ πολέμου. Οἱ ἐντυπώσεις ποὺ ἀκολουθοῦν ὕστερα εἶναι ἄπειρες. Τὰ ψηλὰ σπίτια μὲ τὶς καμάρες ἀραδιασμένα τόνα κοντὰ στ' ἄλλο ἀπ' τὴν πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ὅπου στέκει καὶ τὸ ἄγαλμα τοῦ Σολωμοῦ καὶ τὸ μεγάλο παλιὸ Θέατρο, ὥς πέρα στὴν ἐκκλησιὰ τοῦ Ἁγίου ποὺ τὸ «καμπαναρεῖο» του ἀνεβαίνει ψηλὰ λογχίζοντας τὸ γαλανὸ οὐρανό, ἡ Πλατεία Ρούγα'— ὁ μεγάλος κεντρικὸς δρόμος — τὸ τρίπατο γέρικο σπίτι τοῦ Ξενόπουλου μὲ τὸν παραδεισένιο κηπάκο του, οἱ ἀμέτρητες ἐκκλησιές, τὸ ὡραῖο μπουράγιο μὲ τὰ χρωματιστὰ ψαροκάϊκα ποὺ σοῦ θυμίζουν κομμάτι ἀπὸ τὴ Βενετία, ἡ γραφικὴ τοποθεσία στὸ λόφο τοῦ Στράνη ὅπου ὁ Σολωμὸς ἔγραψε τὸν Ἐθνικὸ Ὕμνο, ἡ Χρυσοπηγὴ μὲ τὸ ἱστορικὸ ἐκκλησιδάκι τῶν Φιλικῶν, καὶ τὸ ἐρειπωμένο Ἐνετικὸ κάστρο ποὺ μπορεῖ ἀπὸ κεῖ ψηλὰ τὸ βλέμμα σου ν' ἀγναντέψει ὅλη τὴ χώρα, τὰ τοπία καὶ τὴ θάλασσα στὸ φυσικὸ μεγαλεῖο τους, αὐτὰ ὅλα εἶναι τὰ ἐλάχιστα ποὺ μπορεῖ νὰ γνωρίσει ἕνας ταξιδιώτης στὴν ὀλιγοήμερη διαμονή του στὴ Ζάκυνθο. Γιατὶ τὸ μέγεθος τῆς ὡμορφιᾶς της εἶναι τόσο τρανὸ ὅσο καὶ τὸ κενὸ ποὺ ἄνοιξε στὴν ψυχή μου καθὼς τὸ πλοῖο τῆς γραμμῆς ξεκινοῦσε γιὰ τὴν ἐπιστροφὴ ἀφήνοντας τὸ ἀποχαιρετιστήριο σφύριγμά του καὶ καθὼς οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι κουνοῦσαν στὴν προκυμαία τὰ μαντήλια τους στὸν ἴδιο ρυθμὸ ποὺ ξάνοιγε κι' ὁ γλάρος τὶς φτεροῦγες του πάνωθέ μας στὸν ἀνέφελο ἀνοιξιάτικο οὐρανό.

Ζέφυρος

ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

Εἶναι ἕνα πρωϊνὸ τοῦ Ἰουνίου. Ὁ ἥλιος στέλνει τὶς χρυσές του ἀχτίδες στὴν ἀκρογιαλιά. Ἡ θάλασσα εἶναι ἥσυχη καὶ ἀμέριμνη. Χαρὰ Θεοῦ ! Πιὸ πέρα στὴν ἀμμουδιὰ παίζουν παιδιά. Ἡ χαρὰ εἶναι ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπά τους. Παίζουν, παίζουν ἀχόρταγα. Τὶ γλυκειὰ ποῦναι ἡ παιδικὴ χαρά !

Φιλοθεάτισσα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Λέλα, ἔρχεσαι νὰ συμφάγωμεν ;
—Ὄχι. Συντρώγω καὶ μόνη μου.
(παλαιὸν)

***

Ὁ Μπαμπᾶς : Ὅταν ὁ παποῦς σου ἦταν νέος...

Ὁ Γιῶργος : Μὰ εἶναι ποτὲ νέοι οἱ παποῦδες ;
(Παλαιὸν)

Ἀγριολούλουδο

306ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Γ. ΤΡΙΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1947

Ὁ 306ος Διαγωνισμὸς εἶναι γιὰ τὶς λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ποὺ θὰ δημοσιευθοῦν στὰ φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως» κατὰ τὸ διάστημα ποὺ ὑπολείπεται γιὰ νὰ συμπληρωθεῖ ὁ τόμος τοῦ 1947. Σ' αὐτὸν ἔχουν δικαίωμα νὰ πάρουν μέρος ὅλοι οἱ συνδρομητές, μὲ ψευδώνυμο ἢ χωρίς, κι' ἀπὸ τὰ ἀδέλφια τους, καθὼς καὶ ἀπὸ τοὺς ἀγοραστές, μόνο ὅσοι ἔχουν ἐγκεκριμένο ψευδώνυμο.

Οἱ λύσεις γράφονται σὲ εἰδικὸ χαρτὶ Λύσεων (λυσόχαρτο), ποὺ πουλιέται στὸ γραφεῖο μου σὲ φακέλλους. Κάθε φάκελλος ἔχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται δρ. 2.500. Σὲ κάθε λυσόχαρτο γράφονται οἱ λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων *ἑνὸς μόνον φυλλαδίου* (ὅσες, ἐννοεῖται, ἔχει βρεῖ ὁ λύτης, γιατὶ δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τὶς βρίσκει ὅλες), μπορεῖ ὅμως νὰ στέλνονται καὶ πολλῶν φυλλαδίων μαζί, φτάνει νὰ μὴν ἔχει περάσει ἡ προθεσμία τοῦ ἀρχαιοτέρου.

Οἱ λύσεις εἶναι δεκτὲς ἐφ' ὅσον θὰ ἔχουν δημοσιευθεῖ στὴ γνωστὴ θέση. Ὁ λύτης ποὺ ἔστειλε ἤδη τὶς λύσεις ἑνὸς φυλλαδίου, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ στείλει κατόπιν συμπλήρωμα μὲ προσθήκη ἢ διόρθωση λύσεων τοῦ ἰδίου φυλλαδίου, πρέπει ὅμως τὸ συμπλήρωμα νὰ εἶναι γραμμένο σὲ χωριστὸ λυσόχαρτο καὶ ὄχι σὲ ἄλλου φυλλαδίου, ποὺ θὰ εἶχε τυχὸν κενὸ χῶρο.

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ πάρουν μέρος σ' αὐτὸ τὸ διαγωνισμὸ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ξέρουν περισσότερα. Τὸ ἴδιο τὸ λυσόχαρτο μὲ τὶς τυπωμένες λέξεις του καὶ τὰ χαράκια του, τοὺς ὁδηγεῖ πῶς πρέπει νὰ γράφουν τὶς λύσεις. Ὅσο γιὰ τὰ ἀπονεμόμενα βραβεῖα καὶ τὸν τρόπο τῆς ἀπονομῆς των, μποροῦν νὰ τὰ μάθουν ἀπὸ τ' ἀποτελέσματα τῶν παρόμοιων διαγωνισμῶν ποὺ δημοσιεύω (τοῦ 303ου στὸ 6ο φυλλάδιο, τοῦ 304ου στὸ φύλλο ποὺ μᾶς ἔρχεται).

Ἔμπρός, λοιπόν, καὶ καλὴ ἐπιτυχία.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 43ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΛΟΩΜΑΤΟΣ

(Βλ. *προκήρυξη στὸ φυλ. 9 τοῦ 1945*)

Στὸν παρακάτω πίνακα, ὁ ἀριθμὸς ποὺ συνοδεύει κάθε ὄνομα, σημαίνει πόσα φύλλα διέθεσε συνολικὰ ὁ διαγωνιζόμενος.

ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ
Ἰωάννης Θεοδοσίου, 520
ΒΡΑΒΕΙΟ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ
Ρέα Στάμπου, 260

ΕΠΑΙΝΟΣ : Νεφέλη, 235. Ἀμαρυλλίς, 214. Ραδαυγή, 178. Βοσκαρούι, 156. Μικρὴ Ζωγράφος, 156. Δέσποινα Γερακοπούλου, 104. Θρυλική Ραδόπη, 104. Λούλα Ε. Κούκου, 78. Κρητικόπουλο, 52. Κρίτων Παναγόπουλος, 52. Ὄλγα Ν. Κοσμίδου, 52. Δημ. Θεοδωρίδης, 52. Γκάλιν, 52, Ἀγράμπελη, 52. Ἀθάνατη Ἑλλάδα, 52. Κορφιατόπουλο, 52. Ἄρχων τῆς Ἐρήμου, 26.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ ὅσοι ἦσαν βραβεῖο Α' καὶ Β' τάξεως νὰ στείλουν τὶς φωτογραφίες τους νὰ δημοσιευθοῦν καὶ ὅλοι οἱ διαγωνιζόμενοι νὰ ὁρίσουν τί εἴδη ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου θέλουν γιὰ ἀμοιβή, σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως.

ΕΥΣΗΜΑ δόθηκαν στὸν καθένα ἀνάλογα μὲ τὰ φύλλα ποὺ διέθεσε, ἤτοι ἀπὸ ἕνα γιὰ κάθε 25 φύλλα ἢ κλάσμα τους (π. χ.: ἕνας ποὺ διέθεσε 520 φύλλα παίρνει 21 εὔσημα, 52 φύλλα 3, 26 *φύλλα 2 κτλ.*).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΛΥΤΕΣ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Φύλλο 6 : ***Μελανούρι.***
Φύλλο 7 — 13 : ***Λυκόπουλο.***
Φύλλο 16 : ***Γελασίνα, Ἴρις, Ἀτρείδης,*** Ἐμμανουὴλ Λεβαντῆς, Μωϋσῆς Κωνσταντίνης.
Φύλλο 17 : ***Χοβιός, Ἴκαρος, Ἴρις, Καρδερίνα, Λυκόπουλο, Βιολέττα.***
Φύλλο 18 — 19 : ***Ἐξερευνητὴς τῶν Ἄστρων, Ξύλο Ἀπελέκητο, Ἀὸν Κι-***

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δρχ. 35000, Ἐξάμηνη δρχ. 20000, Τρίμηνη 12000.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίας, Αἰγύπτου Λίρες 2:10 Ἀμερικῆς καὶ ἄλλων κρατῶν, Δολλάρια 10. Ἐξάμηνη ἀναλόγως. Τιμὴ φύλλου δρ. 800.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Ἀπροσώπως: Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ὁδὸς Ἀριστείδου 10 Ἀθήνας.—Τηλ. 20977

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ, ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ.
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΑ
ὁδὸς Ἀριστείδου 10
Ἀθῆναι

χώτης, Μελανούρι, Ἀνθιομένη Μυγδαλιά, Κυκλάμινο, Αἰὲν Ἀριστεύειν, Μάχη τῆς Πίνδου, Καίτη Παπασταύρου, Χαράλαμπος Χ. Χριστόπουλος, Βασίλειος Χαλκίδης, Μωϋσῆς Κωνσταντίνης, Εὐγενία Καχραμάνη, *Μοναχοπαίδι, Προσκοπικὸ Σῆμα, Γαλάξιο Ἄστρο*, Θανούλης Τσότσος, *Δενιώ, Τρεχάντῆρι, Ζέφυρος*, Κωνσταντῖνος Β. Γιαννόπουλος, Ἰωάννης Καραντζῆς.

Κληρώθηκαν γιὰ βραβεῖο ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἔλυσαν ὅλα τὰ προβλήματα οἱ ἑξῆς: *Ἀτρείδης* (16), *Ἴρις* (17), *Ἀν. Θισμένη Μυγδαλιὰ* (18—19). Νὰ περάσουν ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, ἢ ἂν εἶναι σ' ἐπαρχία, νὰ στείλουν νὰ πάρουν ἀπὸ ἕνα βιβλίο τῆς βιβλιοθήκης μας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, ὁδὸς Ἀριστείδου 10 τὴν 27ην Ἰουλίου 1947

ΕΙΜΑΙ εὐτυχισμένη, πολὺ εὐτυχισμένη, βλέποντας νὰ πληθυρίζει πάλι τὸ γραφεῖο μου ἀπὸ τὰ γράμματά σας. Καὶ τί γράμματα! ὅλο μὲ *ἄριστα* καὶ *λίαν καλῶς* ἐπῆραν τὰ ἐνδεικτικά κι' ἀπολυτήριά τους, σὲ τμηματικὲς καὶ διπλωματικὲς ἐξετάσεις τὰ καλά μου παιδιά. Ἂς εἶναι εὐλογημένο τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ποὺ μοῦ χαρίζει τόσα χρόνια καὶ τόση ἀγάπη. Χωρὶς τὴ δεύτερη δὲν θὰ εἶχαν κανένα θέλγητρο τὰ πρῶτα, κι' αὐτὴ εἶναι ποὺ μοῦ δίνει θάρρος γιὰ τὴ ζωή...

Σήμερα δημοσιεύονται τ' ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος τῶν ἐτῶν 1945 καὶ 1946. Προκηρύχτηκε σὲ μιὰ ἀκατάλληλη ἐποχὴ — στὴ *μέση τοῦ χρόνου* — καὶ τὰ νέα διαπλασόπουλα δὲν ἤξεραν τὸ διαπλασιακὸ αὐτὸ θεσμό, κι' ἔτσι ἡ συμμετοχὴ ἦταν μικρή. Οἱ προβλέψεις γιὰ τὸ φετεινὸ διαγωνισμό, μὲ τοὺς νέους ὅρους ἀμοιβῶν, ὅπως δημοσιεύτηκαν στὸ πρῶτο φυλλάδιο, εἶναι, ὡστόσο, πολὺ εὐοίωνες: Τὸ ξεσπάθωμα ὅσο προχωρεῖ ὁ καιρὸς γίνεται καὶ ζωηρότερο καὶ στὰ γράμματά σας βλέπω πολλὲς ὑποσχέσεις...

Ὁ 30ὸς διαγωνισμὸς Λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἦταν γιὰ τὰ φυλλάδια τῆς πρώτης τριμηνίας τοῦ 1947, μ' ἄλλα λόγια γιὰ τὰ φυλλάδια 1 — 13. Στὸ 14ο, θὰ 'πρεπε, κανονικά, νὰ προκηρυχθεῖ ὁ 30ὸς. Ἀνέβαλα ὅμως τὴν προκήρυξή του γιὰ τὸ πρῶτο φύλλο τοῦ δευτέρου ἑξαμήνου — τὸ σημερινὸ — γιατί μὲ τὴν ἀκαταστασία τῆς ἔκδοσης καὶ τὰ διπλᾶ ἢ πολλαπλᾶ φυλλάδια δὲν εἶχαν δημοσιευτεῖ ἀρκετὲς ἀσκήσεις.

Ὁ «Σαρωνικὸς» ποὺ διαβάσατε στὸ τελευταῖο φύλλο εἶναι ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ συνεργάτου μου κ. Διον. Α. Τροβᾶ, ποὺ κυκλοφόρησε στὶς ἀρχὲς τοῦ χρόνου μὲ τὸν τίτλο *«Στὴν Πατρίδα τοῦ Καμπούρογλου»*. Μὲ τὶς σκοτοῦρες μου δὲν βρῆκα τὸν καιρὸ οὔτε καὶ νὰ τὸ ἀναγγείλω κι' εἶναι τόσο ὡραῖο τὸ βιβλίο αὐτὸ καὶ τόσο ὠφέλιμο γιὰ ὅσους ἀγαπᾶνε τὸ ὕπαιθρο καὶ τὶς ἐκδρομές! Καλοτυπωμένο, σὲ καλὸ χαρτί, μὲ ἀριστοτεχνικὲς φωτογραφίες τοπείων, περιέχει ἐντυπώσεις, περιγραφές, ἱστορία καὶ θρύλους ἀπὸ τὴν Πεντέλη (τὴν πατρίδα τοῦ Καμπούρογλου), τὸ Σαρωνικό, τὸ Νσύπλιο, τὸ Μέγα Σπήλαιο καὶ τὸν Πόρο. Τὰ ἐκδρομικὰ αὐτὰ σημειώματα, ποὺ σᾶς τὰ συσταίνω θερμότατα, τὰ προλογίζει κι' ὁ ἀγαπητός μας κ. Φαίδων μὲ μιὰ χαριτωμένη ἐκδρομική του ἀνάμνηση τοῦ 1915, ὅταν ἔκανε καὶ κεῖνος κάθε Κυριακὴ τὴν ἐκδρομή του. Τὸ βιβλίο τοῦ κ. Τροβᾶ βρίσκεται σ' ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα, μπορεῖτε ὅμως ὅσοι τὸ θέλετε νὰ τὸ προμηθευθῆτε, πολὺ πιὸ φτηνὰ *(μὲ 3.500 δρχ.) κι' ἀπὸ* τὸ γραφεῖο μου ὅπου ὁ συγγραφέας ἔχει ἀφήσει μερικὰ σώματα γι' αὐτὸ τὸ σκοπό.

Μὴν ξεχνᾶτε ποτὲ πὼς ὅ,τι μοῦ στέλγετε (γράμματα, ἀπαντήσεις σὲ διαγωνισμούς, κομμάτια γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ., Παιδικὰ Πνεύματα κτλ.), πρέπει νὰ εἶναι γραμμένα σὲ χωριστὰ φύλλα χαρτιοῦ. Πάνω-πάνω νὰ λέει μὲ μεγάλα καὶ καθαρὰ γράμματα γιατὶ προορίζεται (ἂς ποῦμε: «ἀπάντηση στὸ διαγωνισμὸ Τυπογραφικῶν Λαθῶν», «γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ.») καὶ κάτω νὰ σημειώνετε ὁπωσδήποτε ὄνομα καὶ ἐπώνυμο τοῦ ἀποστολέα κι' ἂν ἔχετε καὶ ψευδώνυμο, καὶ τὸ ψευδώνυμό σας ὑπογραμμισμένο. Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τοὺς μικροὺς ἑβδομαδιαίους διαγωνισμούς. Γιατὶ τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ τὰ χαρτιὰ μπαίνει καὶ σὲ διάφορετικὴ θέση καὶ ὑπάρχει ἔτσι ὁ κίνδυνος νὰ μὴν ξέρω λίγο ἀργότερα τίνος εἶναι ἐκεῖνο τὸ χαρτί, ἀφοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ θυμᾶμαι τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα τοῦ *καθενός σας ἢ νὰ ξέρω ἀπέξω* κι' ἀνακατωτὰ ἂν ἔχετε ψευδώνυμο καὶ ποιό.

Εἶχα γράψει στὸ προηγούμενο φύλλο γιὰ τὶς ἐξετάσεις μιᾶς διαπλασοπούλας στὸ «Ἑλληνικὸν Ὠδεῖον», ὅταν πληροφορήθηκα, μὲ ἀπέραντη χαρά, τὶς ἀνάλογες ἐπιτυχίες τοῦ Ἀγαθ. Θεοφάνη, δηλ. τοῦ πολὺ ἀγαπητοῦ μας *Γκάλικ*. Στὶς τελευταῖες ἐξετάσεις τοῦ «Ἐθνικοῦ Ὠδείου» πῆρε παμψηφεὶ τὸ Α' Βραβεῖο Δεξιοτεχνίας στὸ πιάνο. Τὰ θερμότερα συγχαρητήριά μου στὸν καλό μας *Γκάλικ*, ποὺ βλέπω μὲ συγκίνηση νὰ συνεχίζει μὲ τὴν ἴδια ἐπιτυχία, τὶς λαμπρὲς διαπλασιακές του ἐπιδόσεις καὶ σὲ ἄλλα πεδία...

Χάρηκα πολὺ *Ζέφυρε* μὲ τ' ὡραῖο σου γράμμα, καθὼς κι' ὁ κ. Ξενόπουλος ποὺ τοῦ τὸ διάβασα καὶ σὲ περιμένει νὰ τοῦ τὰ πεῖς καὶ... «στοματικά» καὶ νὰ τοῦ δείξεις καὶ τὶς ὡραῖες, ὅπως γράφεις, φωτογραφίες σου. Μπορεῖς νὰ τὸν ἰδεῖς ἀπὸ τὶς 11 τὸ πρωῒ κι' ἀπὸ τὶς 7 τὸ βράδυ στὸ σπίτι του, Ἐπανήσου 38 στὴν Κυψέλη.

Μαϊστράλι σοῦ δημοσιεύω σήμερα τὸ τραγουδάκι ποὺ μοῦστειλες. Γιατὶ ὅμως δὲν μοῦ γράφεις πιὸ τακτικά, μιὰ πού τὰ γράμματά σου εἶναι τόσο ὡραῖα; Θὰ περιμένω καὶ συνεργασία σου γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ. ἐλπίζοντας αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ μὴν ἔχει τὸ μελαγχολικὸ τόνο ποὺ χαρακτηρίζει τὰ τραγούδια σου. Ἐμπρὸς λοιπόν.

Ὁ *Λόρδος Βύρων* σ' ἕνα γράμμα του μ' ἑπτὰ σελίδες, μοῦ γράφει τόσο πολλὰ ποὺ δὲν ξέρω σὲ τί νὰ τοῦ πρωτοαπαντήσω. Περιορίζομαι λοιπὸν κι' ἐγὼ στὸ νὰ τὸν συγχαρῶ γιὰ τὰ βραβεῖα του καὶ νὰ τοῦ εὐχηθῶ καλὴ πρόοδο καὶ προκοπή.

Πολὺ μὲ συνεκίνησε τὸ γράμμα σου *Ἐμμ. Τ. Ρακιτζῆ* γι' αὐτὸ καὶ σπεύδω νὰ σοῦ ἀπαντήσω καὶ νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ τὰ καλά σου λόγια καὶ τὴν ἀγάπη σου. Πρέπει ὅμως νὰ πάρεις καὶ ψευδώνυμο καὶ ν' ἀρχίσεις νὰ μοῦ *στέλλεις καὶ κομμάτια γιὰ τὴ* Σ.Σ.Σ. Μπορεῖς νὰ μοῦ γράψεις τόσο ὡραῖα πράγματα ἀπ' τὸ ὡραῖο σου νησί, ποὺ τὰ περιμένω μ' ἀνυπομονησία.

Ροδοδάκτυλος Αὐγή, τὸ ψευδώνυμό σου ἔχει ἐγκριθεῖ στὸ 5ο φυλλάδιο. Στὸ προηγούμενο γράμμα σου σ' ἀπάντησα μὲ τ' ὄνομά σου σὲ ὁ φυλλάδιο 20 — 22. Συνεπῶς περιμένω τώρα νὰ μπεῖς μὲ τὰ ὅλα σου στὴν κίνησή μου, μιὰ ποὺ ὅπως γράφεις «νικήτρια ἐπάτησες τὴν κορυφὴ τοῦ γρανίτινου βράχου τῶν διαγωνισμῶν...» Τώρα μόλις ἔλαβα καὶ τὸ τελευταῖο σου γράμμα ποὺ μοῦ γράφεις γιὰ τὸ ἄριστα τοῦ ἐνδεικτικοῦ σου. Θερμὰ συγχαρητήρια.

Ὁ *Κρᾶθις* (μὲ περισκωμένη καὶ ὄχι μὲ ὀξεῖα) μοῦ γράφει πὼς προτιμᾶ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο ποὺ εἶναι καὶ τὸ ὄνομα ἑνὸς μικροῦ ποταμοῦ ἐκεῖ κοντά. Ποῦ ὅμως; Ὁ μικρός μου φίλος δὲν σημειώνει στὸ γράμμα του τόπο προελεύσεως, πρᾶγμα ποὺ τὸ κάνουν πολλοὶ κι' εἶναι μεγάλο λάθος. Ἂς εἶναι. Κρᾶθις ὀνομάζεται καὶ τὸ βουνὸ ἀπὸ τὸ ὁποῖο πηγάζει ὁ ποταμὸς αὐτὸς καὶ ποὺ ἀνήκει στὰ Ἀροάνεια. Λένε μάλιστα πὼς στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ αὐτοῦ ὑπῆρχε κατὰ τὴν ἀρχαιότητα τὸ ἱερὸ τῆς *Πυρωνίας Ἀρτέμιδος* ἀπ' τὸ ὁποῖο ἔπαιρναν οἱ Ἀργεῖοι τὸ πῦρ γιὰ τὴν ἑορτὴ τῶν Λερναίων. Μοῦ γράφει ἀκόμη πὼς ἦλθε πρῶτος στὴν τάξη του καὶ δεύτερος στὸ γυμνάσιο. Συγχαρητήρια λοιπόν. Τὸ 16ο φυλλάδιο τὸ ἔστειλα, τὸ μέτρημα μπορεῖ νὰ γίνει ὅπως προτιμᾶ, ἀρκεῖ νὰ τὸ ἀναφέρει καὶ τέλος δὲν μποροῦν ν' ἀλλαχθοῦν δυὸ ἀπέχοντα γράμματα.

Δημ. Σταματέλο μὲ συγκινοῦν τὰ ὅσα μοῦ γράψεις, γι' αὐτὸ καὶ πρέπει ἀφοῦ μ' ἀγαπᾶς τόσο πολὺ νὰ πάρεις καὶ ψευδώνυμο γιὰ νὰ λαβαίνεις μέρος στὴν κίνησή μου καὶ πρὸ παντὸς νὰ μοῦ στέλλεις κομμάτια σου καὶ γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ. Τὸ ποίημά σου τὸ ἔβαλα στὸ φάκελλο τοῦ διαγωνισμοῦ ὅπου θὰ κριθεῖ μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα.

Καλὸ τὸ ποίημά σου, *Νικῆτα Δ. Πατέλη*, γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν τὸ δημοσιεύω, γιὰ νὰ μοῦ τὸ ξαναστείλεις διορθωμένο λιγάκι καὶ πιὸ σύντομο.

Τὸ κρυπτογραφικό σου, *Ἀτρόμητο Θρακιωτάκι*, εἶναι καλὸ καὶ μάλιστα γιὰ πρῶτο. Οἱ ἀσκήσεις ὅμως ποὺ δημοσιεύω δὲ στέλνονται *μιὰ - μιὰ* ἀλλὰ πολλὲς μαζί, σὰν ἀπάντηση στὸ διαγωνισμὸ «πρὸς Σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων» ποὺ γίνεται μιὰ - δυὸ φορὲς τὸ χρόνο. Εὐτυχῶς πολὺ σύντομα θὰ προκηρυχτεῖ καινούριος κι' ἔτσι θὰ μπορέσεις νὰ μοῦ στείλεις ὅσες ἀσκήσεις ἔχεις συνθέσει, κρυπτογραφικὰ καὶ ἄλλες, σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ ποὺ θὰ δεῖς. Περιμένω νὰ μοῦ γράψεις μεγαλύτερο γράμμα.

Ἡ *Ἴρις*, μαζὶ μὲ τὸ πρῶτο της γράμμα (χαίρω πολύ!) μοῦ στέλνει καὶ μιὰ στατιστικὴ τῶν κομματιῶν τῆς Σελίδας στὸ Α' ἑξάμηνο τοῦ φετεινοῦ χρόνου. Λοιπὸν σ' αὐτὸ τὸ διάστημα μπῆκαν 57 κομμάτια 34 παιδιῶν. Τὰ περισσότερα εἶναι τοῦ *Μαύρου Βέλους* (5), τῆς *Νίκης* καὶ τοῦ *Γελαστοῦ Λογοτέχνη* (ἀπὸ 4), κατόπιν ἔρχεται τὸ *Τρεχαντῆρι*, τὰ κομμάτια τῆς *Μικρῆς Λογοτέχνιδος*, τοῦ *Ἀγριολούλουδου* καὶ τοῦ *Χρυσοῦ Λέοντος* (ἀπὸ 3). Καὶ συμπεραίνει θριαμβευτικά: «Ὅπως βλέπεις, τὰ κορίτσια ἔρχονται πολὺ πιὸ μπροστὰ ἀπὸ τ' ἀγόρια». Νὰ δοῦμε ὅμως, τώρα, τί λένε καὶ τ' ἀγόρια γιὰ τὸ δεύτερο ἑξάμηνο...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δικαίωμα ἐγκρίσεως: διὰ συνδρομητὰς ἢ ἀδέλφια των, δρχ. 2000. Δι' ἀγοραστὰς ἀποκτῶντας μὲ τὸ ψευδώνυμο δικαίωματα συνδρομητοῦ δρχ. 3000.

Νέα ψευδώνυμα: Τὸμ Ἔδισων, ἀ. (ΕΖ), Κρᾶθις, ἀ. (ΧΧ), Φιλοθεάτισσα κ. (ΚΔ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Τὸμ Ἔδισων* (σοῦ ἐνέκρινα ὅπως βλέπεις τὸ *ψευδώνυμο ποὺ μοῦ* προτείνεις. Ὡστόσο νὰ μοῦ στέλλετε δυὸ καὶ τρία μαζὶ γιὰ νὰ μπορῶ νὰ κάνω ἐπιλογή.) *Μωϋσῆ Κ. Κωνσταντίνη* (ἔλαβα τὶς λευκὲς λέξεις καθὼς καὶ τὸ τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ ποὺ μοῦ ἔστειλες. Δυστυχῶς τὴ φωτογραφία ποὺ διάλεξες δὲν τὴ βρίσκω τόσο καλὴ γιὰ νὰ τὴ δημοσιεύσω.) *Νικ. Πεδινό* (σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς φωτογραφίες ποὺ μοῦ ἔστειλες, λυποῦμαι ὅμως ποὺ ὑστεροῦν καλλιτεχνικὰ καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὶς δημοσιεύσω. Τὸ κομμάτι γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ. ἀρκετὰ καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθεῖ, ἀρκεῖ νὰ πάρεις ψευδώνυμο. Περιμένω.) *Μπέττυ Γ. Χατζῆ* (γράμμα σου μὲ ψευδώνυμο δὲν ἔλαβα. Συγχαρητήρια γιὰ τοὺς βαθμούς σου.) *Ἀγριολούλουδο* (καλὴ πρόοδο στὸ Γυμνάσιο, θὰ περιμένω τώρα γράμμα σου κι' ἀπὸ τὴ Μυτιλήνη.) *Ἰωάννη Καρατζῆ* (λύσεις ἐλήφθησαν, γραμμένες ὅμως στὸ ἴδιο χαρτὶ τῆς ἐπιστολῆς σου, πρᾶγμα ποὺ πρέπει νὰ τὸ ἀποφεύγετε ὅλοι σας.) *Τριπολιτσοτάκι* (χαίρω ποὺ μοῦ γράφεις τακτικά.) *Νικόλ. Νίκαινα* (φυλλάδιο ἔστειλα.) *Κ. Μελαχροινὸ* (πρέπει νὰ μοῦ γράψεις τὰ φύλλα ποὺ θέλεις γιὰ νὰ σοῦ τὰ στείλω. Ὁ ὁδηγὸς δὲν τυπώθηκε ἀκόμη.) *Μοναχοπαίδι* (τώρα ποὺ τακτοποιήθηκα δὲν πιστεύω ν' ἀργεῖς. Συγχαρητήρια γιὰ τὸ ἄριστα καὶ καλὴ πρόοδο στὸ Γυμνάσιο. Σὲ ζηλεύω ποὺ βρίσκεσαι στὴ Γλυφάδα). *Ἴκαρον, Λυκόπουλο, κτλ.*

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΑΡΧΗ 306ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων, Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν δημοσιευθεῖ].

180—182. Διαδοχικοὶ Δεξίγριφοι

Μὲ τὸ πρῶτο μου ὑποθέτεις
Μὲ τὸ δεύτερο ρωτᾶς.
Τὰ δυὸ τοῦτα τὰ προσθέτεις
Καὶ μιὰ πρόθεση ἀπαντᾶς.

Τώρα ἀκόμα ἀπ' τὶς προθέσεις
Κ' ἄλλη μιὰ διαλέγεις λύτη
Ποὺ στὴν πρώτη ἂν τὴν προσθέσεις
Παίρνεις χόρτα γιὰ τὸ σπίτι.

Σ' αὐτὰ τώρα δίπλα βάνεις
Καὶ τὸ ροῦχο ἑνὸς στρατιώτη
Καὶ μ' ἀντίθεση μοῦ κάνεις
Ἔ, δὲ θάναι τούτη ἡ πρώτη!

Ἴκαρος

183. Μεταγραμματισμὸς

Σῶμα ἐνοχλεῖ μὰ καὶ ψυχὴ
Τ' ἀλλάζεις ὅμως τὴν ἀρχὴ
Κι' ἐνῶ ἐνοχλοῦσε τὸν καθένα
Λύτη, στὴν πρώτη του μορφὴ
Τώρα ἐνοχλεῖ τὸν μαθητὴ
Ποὺ δὲν τὰ ξέρει σὰν καὶ σένα...

Χρυσὸς Λέων

184. Αἴνιγμα

Τ' ἀρσενικό μου
Πατὴρ τοῦ νόμου.
Τὸ θηλυκό μου;
— Δουλειά του μόνη
Εἶναι νὰ λυώνει
Ἐπὶ... τοῦ δρόμου

Λυκόπουλο

185. Διπλῆ Κλῖμαξ

Α — Σ — Α
Α — — Σ — — Α
Α — — — Σ — — — Α
Α — — — — Σ — — — — Α
Α — — — — — Σ — — — — — Α
Α — — — — — — Σ — — — — — — Α
Α — — — — — — — Σ — — — — — — — Α

Κάθε παύλα ἀντιπροσωπεύει γράμμα καὶ ἀναγινώσκονται ἐκ τῶν ἄνω κατὰ ζεύγη: ὁμηρικὴ θάλασσα καὶ ναυτικὸν παράγγελμα, Τουρκικὸς τίτλος καὶ διακριτικόν, ὅρος τῶν Βαλκανίων καὶ χωρίον τῆς Ἀττικῆς, λίθος πολύτιμος καὶ πόλις τῆς Δ. Μακεδονίας, Κορχηδόνιος στρατηγὸς καὶ συνοικία τῶν Ἀθηνῶν, Βασιλεὺς τῶν Βησιγότθων καὶ εἶδος μουσικῆς συνθέσεως, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης καὶ ἀρχαία πόλις τῆς Συρίας.

Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς

186—190. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἔρμα, Πάρος, Λύχνος, Ἑλλάς, σπόρος.

Ναυτάκι τοῦ Αἰγαίου

191. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Ἑλληνικὴν πόλιν τὰ δὲ δεύτερα Ὁμηρικὸν Βασιλέα:

1. Θαλάσσιον φαινόμενον, 2. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, 3. Ἐπίρρημα τόπου, 4. *Βασιλεύει ἀλλὰ ὄχι μεταξὺ ἀνθρώπων.* 5. Ἕνας Μέγας Μακεδών, 6. Ἱερὸς τόπος, 7. Τὸν λαμβάνει ὁ δανειστής, 8. Προφήτης.

Λυκόπουλο

192. Ἐλλιποσύμφωνον

α η — ο — ηιυ — ου — αο

Μακεδονομάχος

193. Γρῖφος

βία
τ' ὄνορ βία βία
ξ, F 1η
βία βία
βία

Μακεδονομάχος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 6 (1947)

69. Αἰγόκερως (ἐγώ, καιρός). — 70. Χρῆμα - ρῆμα.— Χέλι - μέλι.—72. Ἱσπανία - σινάπια.— 73.

ΜΑΜΜΟΥΘ
ΑΑΑΑ
ΜΑΝΟΥΗΛ
ΜΟΜΑ
ΟΛΥΜΠΟΣ
ΥΗΟΣ
ΘΑΛΑΣΣΑ

74. ΡΑΠΤΗΣ (ἀστραπή, παρατηρητής, Τάρταρα, ἦπαρ, Σαράπης).—75 - 79. Ἡ πτερωτὴ συλλαβή εἶναι τὸ ΝΙ: *ΝΙ-καια*, Γρα - ΝΙ - της, Παρμε-ΝΙ-ων, Θεσ-σα-λο-ΝΙ-κη, Ἀμ-φικτυ-ο-ΝΙ-αι.—80. *Ἐπηλυς τὸν ἔνοικον ἐκδιώκει* (ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν. Αἱ λέξεις τῆς ἀκροστιχίδος: ΕΠΗλυς, ΑΥΣίας, ΤΟΝος, ΕΝΟσίχθων, ΙΚΟνιον, ΝΕΚταρ, ΔΙΩνη, ΚΕΙμήλιον).—81. Ἡ παπᾶς, ἡ ζευγᾶς ζευγᾶς.— 82. *Τὰ ὑπερκείμενα τοῖς ὑποκειμένοις* (τὰ ὑπέρ κι, μ' ἕνα, τις ὑπὸ κι, μ' ἓν ις).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Α — 71]

Ἀγαπητὴ *Γελασίνα*, συμμαχία δέχομαι εὐχαρίστως. Ἀντιλλάσσω Μ. Μ. στὴ διεύθυνση Α — 47.

Ντέτεκτιβ Χ.

[Α — 72]

Μαῦρο Βέλος, Νίκη, Χρυσὸς Λέοντα, Τρεχαντῆρι, Ἑνάτη, Μικρὴ Λογοτέχνις, Νῖκο Πεδινέ, περιμένω ἀπάντηση στὸ διαγωνισμό μου (Α — 70).

Χοβιδς

[Α — 73]

Καρδερίνα, τὶς πιὸ θερμές μου εὐχὲς γιὰ τὴ γιορτή σου.

Γελασίνα

Τυπογραφεῖον ΣΕΡΓΙΑΔΗ, Γερανίου 9, Ἀθῆναι

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΧΡΥΣΟΥΛΗΣ, ΟΙ ΚΟΤΕΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΝΕΛΙΑ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γ'.

Δὲν τὸ εἶχε ποτέ της ξαναχάνει ἕνα τέτοιο πράμα, οὔτε αὐτὴ οὔτε τ' ἄλλα κουνέλια. Ἤξερε ἄλλωστε καλὰ πὼς αὐτὸ ἀπαγορευόταν. Νά την λοιπὸν ποὺ κατεβαίνει, μὲ τὴν οὐρίτσα της σηκωμένη, πηδηχτά, σκαλὶ-σκαλί: πούμ, πούμ, πούμ, ἕνα, δύο, τρία, τέσσερα σκαλιά... σταματᾶ, κοιτάει γύρω της, δὲ βλέπει κανένα. Τότε συνεχίζει, πούμ, πούμ, πούμ... κ' ἀμέσως νά, ἔφτασε κάτω. Τὸ μουτράκι της τρέμει καὶ σαλεύει τόσο ὥς ποὺ νὰ συνηθίσει τὸν καινούριο ἀέρα τῆς αὐλῆς. Περπατεῖ ἐντελῶς εὐχαριστημένη καὶ μάλιστα βγάζει τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὴν ξώπορτα, μά, ρρρ... ἕνα αὐτοκίνητο περνᾶ. Τί φόβος! Ἡ κουνέλα μας, τρέμοντας ὅλη, ξαναμπαίνει στὴν αὐλή. Θεέ μου! Ποιός εἶναι κεῖ ποὺ δουλεύει καὶ δὲν τὴν ἔχει δεῖ; Ὁ κ. Χρυσούλης μὲ τὸ κασκέτο του ὥς τ' αὐτιὰ καὶ μὲ σουφρωμένα τὰ φρύδια! Εἶναι ὄρθιος ἐκεῖ δὰ μὰ δὲ βλέπει τὴν κουνέλα (εὐτυχῶς!) Τί νά'ναι κεῖνα ποὺ ἔχει μπροστά του καὶ γυαλίζουν στὸν ἥλιο, καὶ ὁλοένα χτυπάει, χτυπάει... Κάνουν ἕναν κρότο καὶ εἶναι τόση ζέστη ἐκεῖ πέρα!..

Ἡ κουνέλα δὲν τὸ εἶχε ξαναδεῖ αὐτό. Λοιπόν, πλησιάζει, ἐλαφρά, πολὺ ἐλαφρά, μὰ τόσο κοντὰ στὸ πέδιλο τοῦ κ. Χρυσούλη ποὺ τὸν ἀγγίζει. Αὐτὸ ἦταν, ὁ κ. Χρυσούλης τὴν εἶδε! Ψτ! ὅπου φύγει-φύγει! Νά την μπροστὰ στὴ σκάλα. Γρήγορα, νὰ ξανανεβοῦμε. Ἄχ, ἄχ, εἶναι πολὺ μακρυά. Μ' ὅλες της τὶς προσπάθειες, ἡ φτωχὴ κουνελίτσα ξαναπέφτει πάντα στὰ πόδια της χωρὶς νὰ καταφέρνει ἕνα σκαλί.

Πάλι καλά, ὁ κ. Χρυσούλης γελάει πίσω ἀπ' τὰ γυαλιά του. Τὴν πλησιάζει γλυκὰ - γλυκὰ καὶ τὴν παίρνει στὰ χέρια του, τὴ χαϊδεύει καὶ ξανανεβαίνει μαζί της τὴ σκάλα. Ὕστερα τὴν ἀπιθώνει ἤρεμα πάνω στὸ ἄχυρο τοῦ κοτετσιοῦ. Ἄ, εἶναι πολὺ εὐγενὴς ὁ κύριός της ν' ἀφίνει τὴ δουλιά του γιὰ χάρη της. Μὰ ἔχει νὰ κάνει πολλὰ πράματα ἀκόμα ὁ κ. Χρυσούλης γιὰ τὶς κότες του καὶ τὰ κουνέλια του. Καὶ θὰ δεῖτε ἀμέσως πόσα.

Ἕνα ὡραῖο πρωΐ, μπαίνοντας ὁ κ. Χρυσούλης μέσα στὸ κοτέτσι, βρίσκει κάποιο κουνελάκι μὲ τὸ ἕνα του αὐτὶ φαγωμένο! Τί φρίκη! Τὴν ἄλλη μέρα, ἕνα ἄλλο κουνελάκι, εἶχε ἐντελῶς φαγωμένο τὸ αὐτί του πάλι! Τί ἦταν αὐτό, Θεέ μου! Μὰ νά, ποὺ τὴν ἄλλη μέρα πάλι, δυὸ κότες εἶχαν μαδημένα τὰ φτερὰ τοῦ λαιμοῦ τους. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν βέβαιος πὼς κάποιο ζῶο ἔμπαινε τὴ νύχτα μέσα στὸ κοτέτσι.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΠΙΠΗΣ, Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΚΟΛΥΜΒΗΤΗΣ